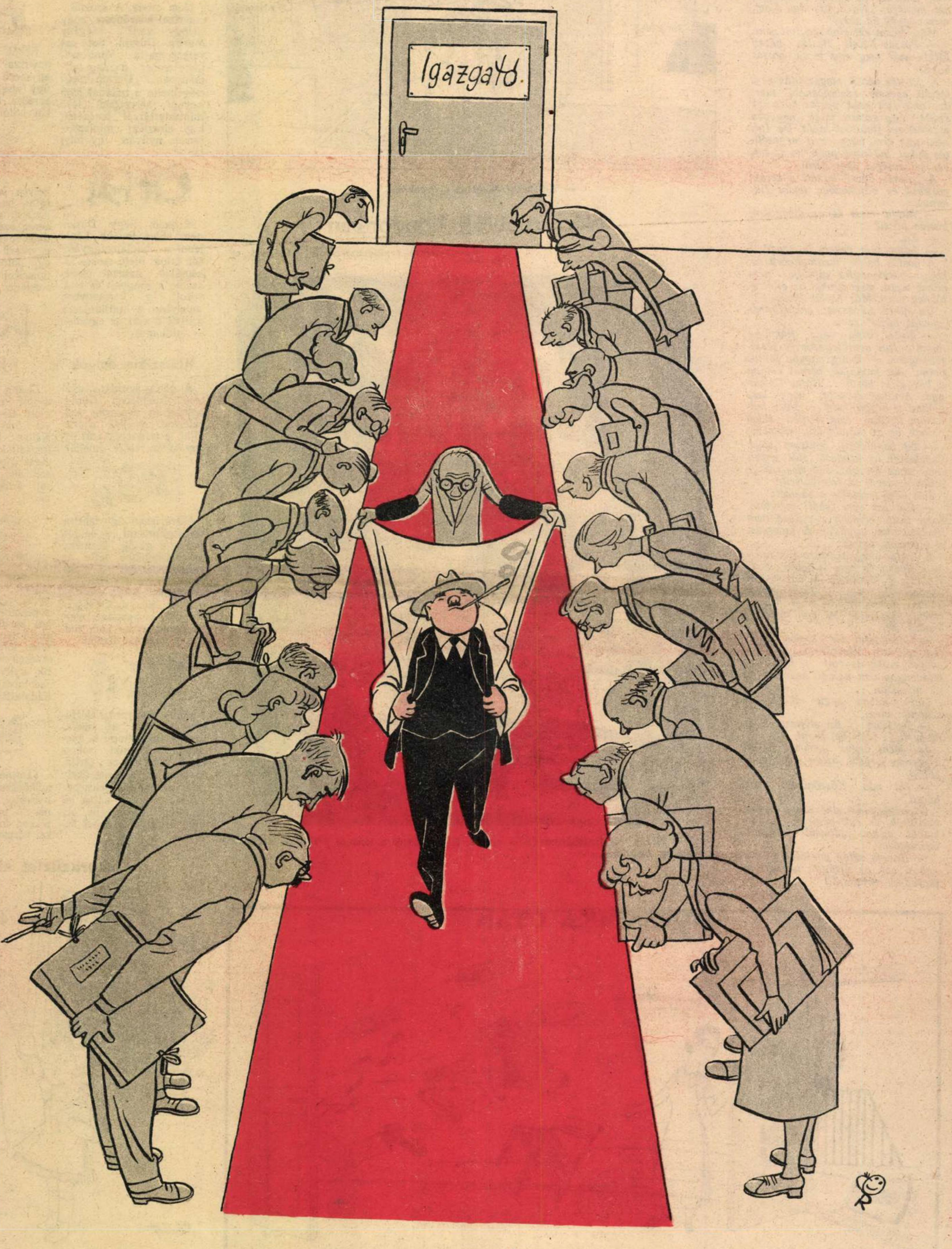
IX. évfolyam, 39. szám
1953. szeptember 24

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

A KISKIRÁLY

Juli néni

Juli néni áll az út szélén és kiabál; de olyan harsányan, hogy még sajátmaga is meghallja. Juli néni ugyanis egy kicsit nagyot hall, ahogy ő szokta mondani. Azért nehéz Juli nénivel diskurálni. Mert ha rendes hangon beszél hozzá az ember, azt mondja: „Hangosabban fiam, nem értek egy szót se!" Ha meg felemeli az ember a hangját, azt mondja: „Ne ordíts úgy fiam, nem vágyok én süket!"

Most éppen azt kiabálja Juli néni:

— Postás bácsi! Postás bácsi! Alljon már meg egy kicsit, postás bácsi!

A „postás bácsi" megszólítás nem látszik egészen szabatosnak, mert az, akit Juli néni postás bácsinak szólít, úgy szemre vagy negyven esztendővel fiatalabb nála. De Juli néni úgy érzi, hogy ez a megszólítás dukál, különösképpen, ha az ember szívességet akar kérni.

A „postás bácsi" leszáll a kerékpárjáról és várakozóan tekint Juli nénire.

— Maga viszi ki az újságokat, postás bácsi?

— Én.

— Adjon már nekem is egyet!

A postás bácsi megmagyarázza, hogy bármennyire sajnálja, nem adhat lapot, mert azokat az előfizetőknek viszi. Már várják őket.

Ha nincs szívesség, akkor nincs „postás bácsi" se.

— Ilyen irigy vagy, fiam? — mondja Juli néni tegezve és szemrehányóan. — Pedig nagyon fontos volna! Azt mondják, készül valami a begyűjtés körül... Hájas Csoványos Ambrus mondta, hogy lesz valami a begyűjtéssel... Nem hallottam tisztán, nem mintha süket volnék, de az mindig úgy suttog...

— Új begyűjtési rendszer lesz! Csökkentik a beadást! Hát maga nem olvas újságot, Juli néném? A kuláktól szerzi az értesüléseit?

Juli néni lesütötte a szemét:

— Hát azt nem lehet mondani, hogy nem olvasok... Csak nem rendszeresen, ugye... A tavasszal is olvastam egyszer...

A postás megvakarja a fületövét:

— Ilyet még nem is hallottam...

— Nem hallottad? — harsog örvendezve Juli néni. — Te is nagyot hallasz, fiam? Akkor majd hangosabban beszélek! Mi van avval a beadással?

— Csökkentik, Juli néném! Nemrég volt az árleszállítás... Meg adócsökkentés is volt... Majdnem mindennap van valami kedvezmény az újságban...

Juli néniben nagy elhatározás születik meg:

— Te fiam... Én előfizetnék az újságra... Irjál be, fiam!

Juli néni árgus szemmel figyeli a ceruza járását, aztán elégedetten bólint:

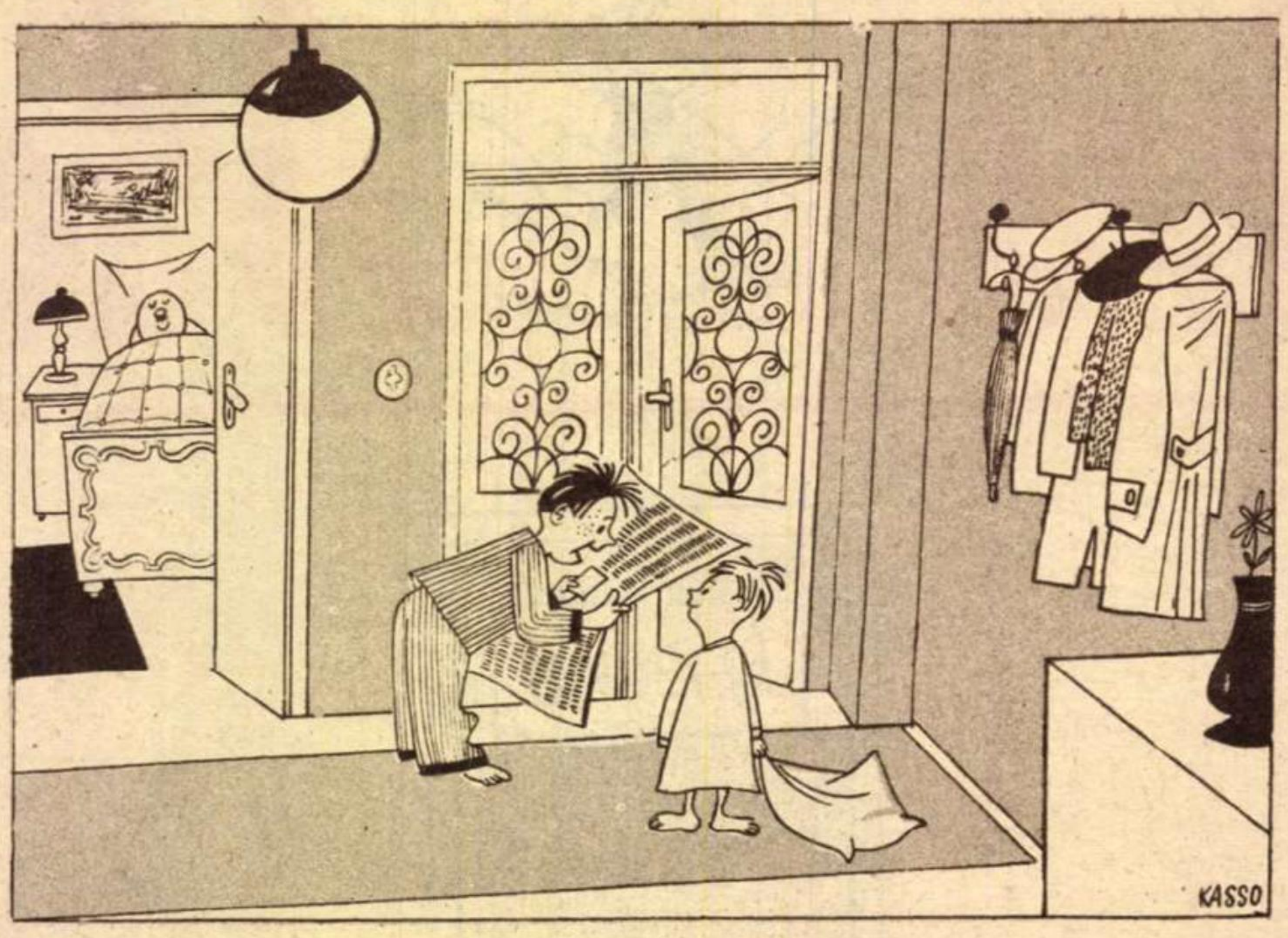
— Jól van. Köszönöm, postás bácsi!

A postás bácsi elköszön s továbbkarikázik, de Juli néni még utánakiabál egész ujdonsült előfizetői önérzetével:

— Hanem aztán pontosan hozzák nekem azt az újságot, nehogy lemaradjak valamiről!

(g.)

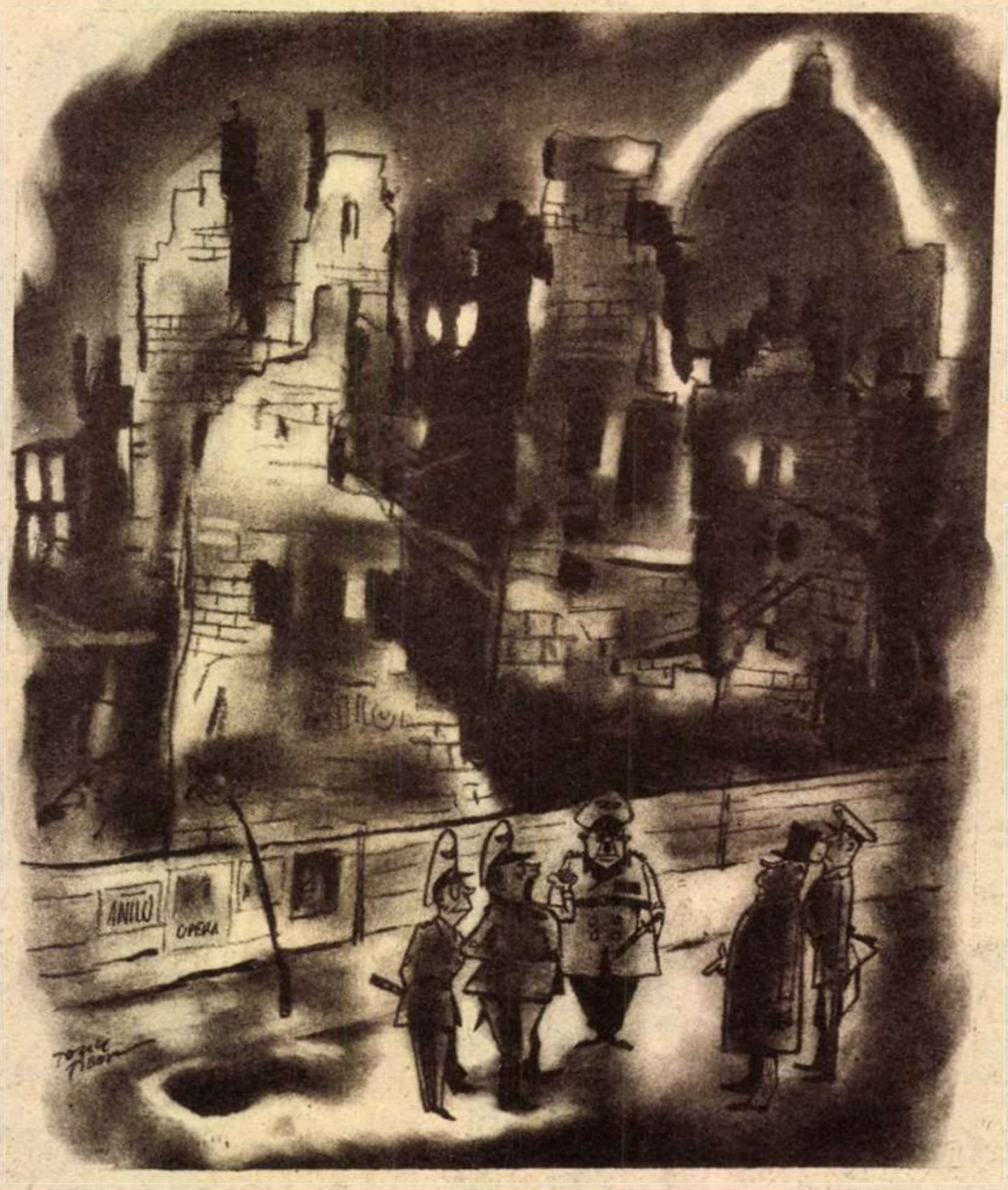
A Békekölesön-húzás után, hajnalban

— Kihúzták! Meglesz a kerékpár!

Náci repülők Londonban

Nyugatnémet repülőtábornokok látogattak el Londonba.

— Nézze, mi tizenhárom évvel ezelőtt lebombáztuk a londoni Cityt, de azért nem haragszunk magukra!..

Heti Krónika

Szegény ember

Az amerikai kormányból kivált Martin Durkin.

Nem csoda. A szokásos amerikai köszönésre, hogy „Hogy van?", szegény Martin Durkin csak ezt válaszolhatta: „Mint szegény ember gazdag kormányban..." Durkin megelégelhette a nálánál jobb anyagi helyzetben lévő minisztertársai lenézését. Egy amerikai minisztertanács nyilván így folyt le:

Érthető, hogy Durkin nem akart tovább Lázár lenni a hadianyaggyárosok talpát illető csókok lakomáján, hanem összeszedte a rongyait és eltávozott a kormányból, amelyben a milliárdosok mellett ő volt az egyetlen — milliomos...

Egyszerű

A Koreában működ[ő] semleges felügyelőcsopor[t] egyik tagját, R. Larsso[n] svéd századost inzultált[a] Millard Armstrong ameri[-] kai őrvezető.

Ebből látható, hogy a[z] amerikai hadseregben eg[y] egyszerű őrvezető is tu[d] úgy viselkedni, mint eg[y] ezredes. Egy igazi amer[i]kai katona egy tenyérn[yi]

helyen is meg tudja mu[-] tatni, hogy mit tud. Aki[k] ismerik az amerikai had[-] sereg szellemét, nem cso[-] dálkoznak ezen. Olya[n] egyszerű az egész, min[t] egy pofon, amelyet eg[y] amerikai őrvezető ad eg[y] semleges századosnak.

Klasszikus dolgok

A görög kormány döntése értelmében Görögországban nyolcvan százalékkal emelték a tandíjat, a tanszerek árát pedig kétszeresére emelték.

Udvariasan úgy lehetne megfogalmazni a dolgot, hogy a görög kormány hozzáférhetőbbé tette az analfabétizmust a tömegek számára. Ha Homeros ma élne, sose születne meg az Ilias, az Odysseáról nem is beszélve, mert Homeros szülei nem tudnák a tandíjat fizetni.

Hiába magyaráznák Homeros szülei az iskolaigazgatónak, hogy a gyereket mindenki sokatígérő tehetségnek tartja, az igazgató leintené őket: „Hát aztán? Ha felcseperedik a gyerek, adják be az atlanti hadseregbe, ott még őrmester is lehet belőle..."

Kalózok

Csang Kai-sek egyé[b] tanult mesterség híjá[n] most tengeri kalózkodás[-] sal foglalkozik. Csan[g] Kai-sek kalózlegényei k[i-] fosztották a Maribu nev[ű] olasz gőzöst, amely cse[h-] szlovák cégek által vásá[-] rolt árukat szállított K[í-] nából.

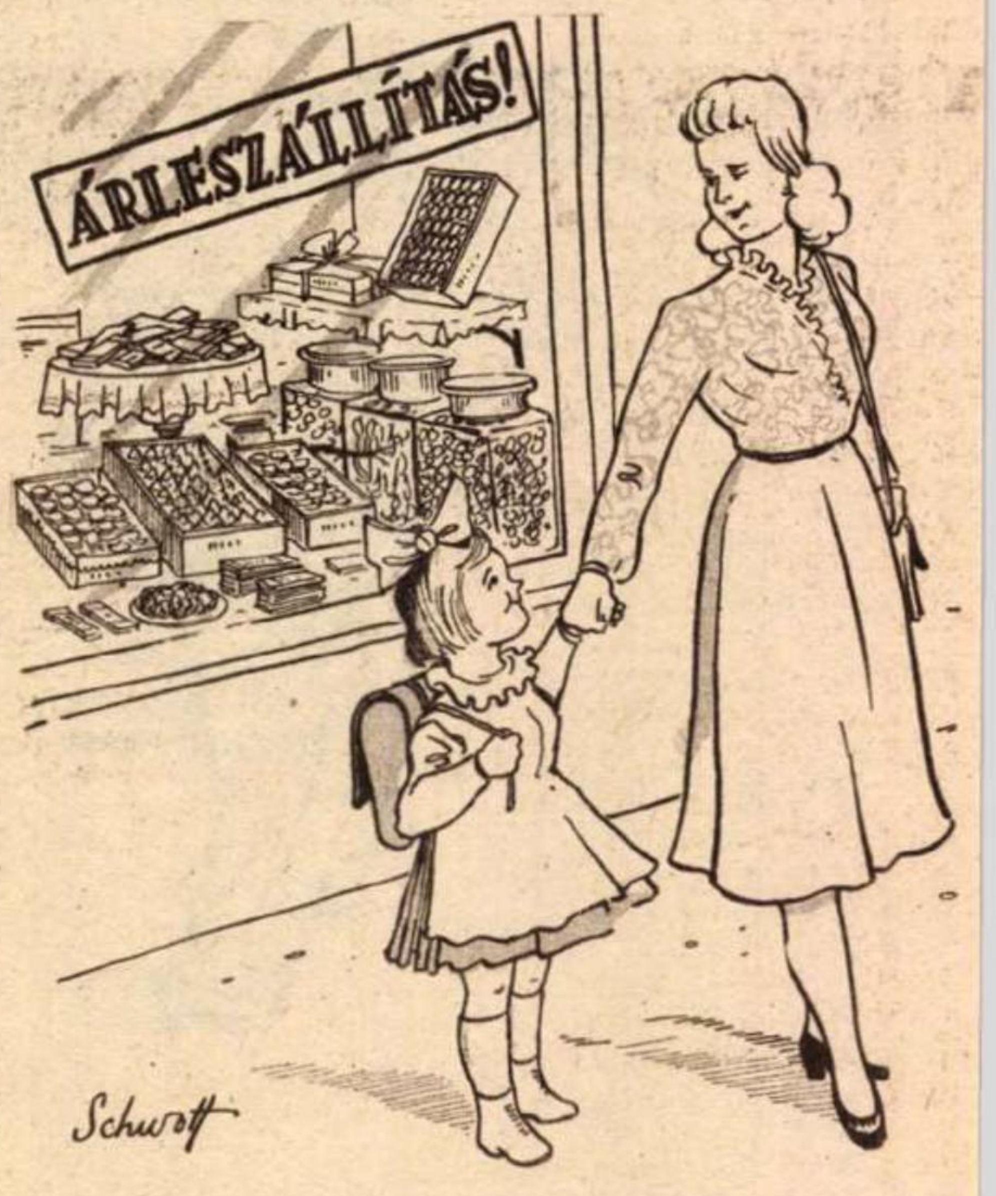

Csang Kai-sek egy[re] lejjebb csúszik a gonosz[-] tevők ranglétráján: min[t] sokezerszeres tömeggyil[-] kos kezdte és mint egy[-] szerű tengeri kalóz kény[-] telen folytatni. Ha ezt [a] tevékenységét is beszünte[-] tik, nyilván felcsap maj[d] zsebtolvajnak a newyork[i] földalattin...

(Természetesen ennek [a] működésnek az eredmé[-] nyessége is attól füg[g] majd, hogy milyen mé[r-] tékben fogja őt az ameri[-] kai kormány támogatni.)

Cukorkaüzlet előtt

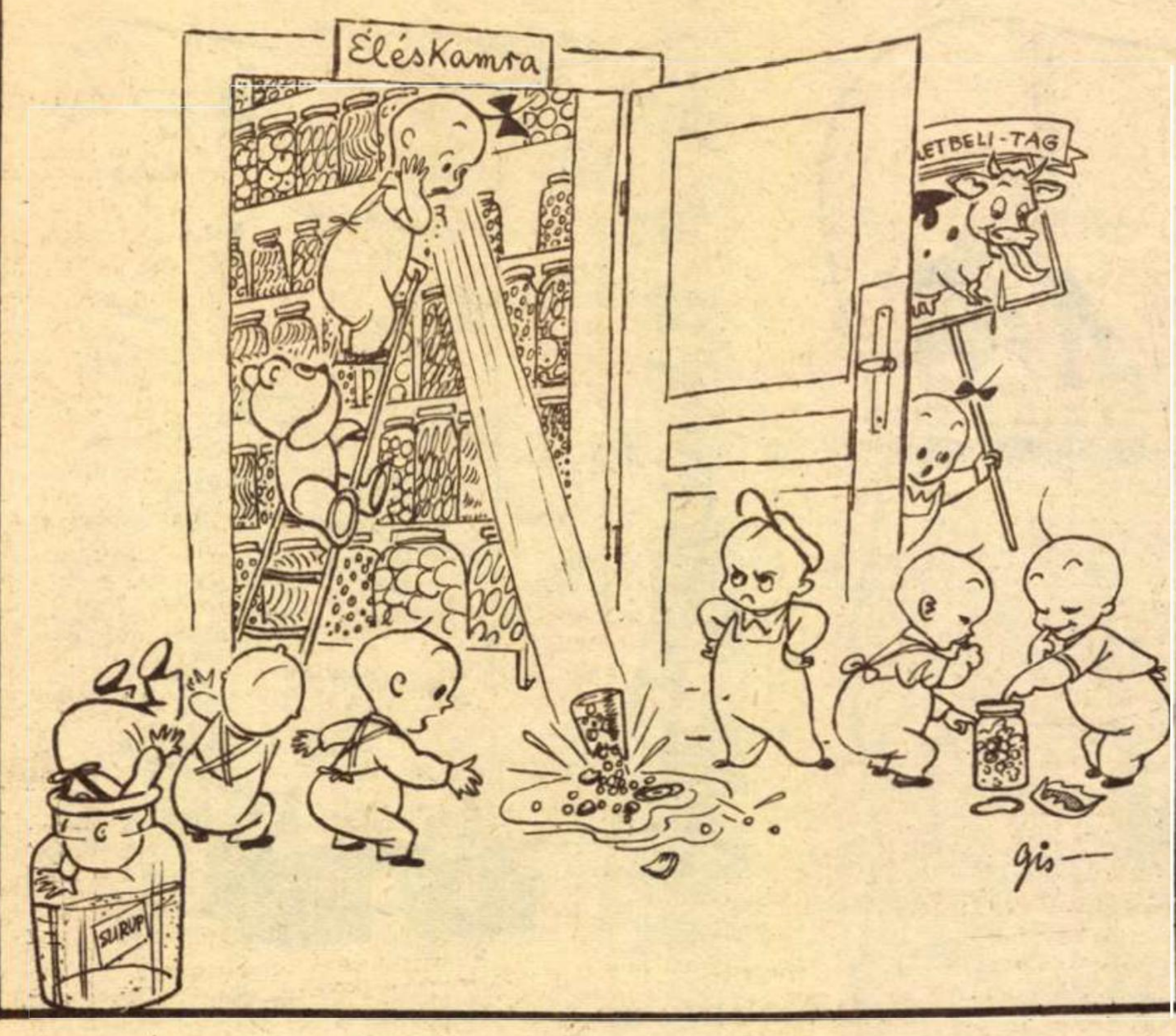
— Anyuci, olcsóbb lett a védőételem, vegyél egy kis cukrot!...

HUSZADIKA UTÁN

— Tudod ilyenkor, amikor hazajön még mindig benne van a „hóvégi hajrá" — hangulat!

A legifijabbak ellenőrzik a befőzést

Eső után köpenyeg

— Most már kapálhatja kend!

Ki jegyzetelt!

Elmondja egy szemináriumi jegyzet

Esküszöm, hogy már nem tudom,
Első jegyzőm ki volt?
Van lapomon rúzslenyomat
És cigaretta-folt.

Egy tény, hogy volt egy lény, aki
Leirt szép rendesen
És nem tágitott mellőlem
Vizsgáig percre sem.

A vizsga primán sikerült,
És gazdám félretett.
Egy szép napon a telefon
Rettentőt berregett.

A telefont épp pont az én
Jó gazdám vette fel,
A drótan át valami Lux
Ekképen esdekel:

— Ha Istent ismersz, adj nekem
Egy rendes jegyzetet!
Ma ellenőrzik, ki mit irt;
S hogy állok, sejtheted...

És délután Lux bemutat,
Mint saját jegyzetét;
A melle dagadt, mialatt
Dicsérték őt ezért...

„Lux" jegyzetének hire ment,
S kebelbarátja: Lax
Egy nap rohant és szólt: — Tudom,
Hogy cserben most se hagysz!

Add kölcsön híres jegyzeted,
Ha még szeretsz kicsit!
Ma ellenőrzik, ki mit irt.
S nézz rám, hogy állok itt...

És délután Lax bemutat,
Mint saját jegyzetét.
És melle dagadt, mialatt
Dicsérték őt ezért...

Laxtól elkérte a neje:
— Óh, add ide, öcsön!
A főnököm vizsgázni megy,
Ez épp kapóra jön!

S bemutat Laxné főnöke,
Mint saját jegyzetét;
A dicséretek özöne
Jutott neki ezért...

Csokor várta, hogy visszatért,
A győztes főnököt;
S a helyettese, Nyiszicsek,
Nyomban felém bökött:

— A jegyzetet, ha teheted,
Add kölcsön még ma, mert
A sógorom is pácban van,
Semmit se jegyzetelt...

És a Nyiszicsek sógora
Mutat, mint jegyzetét.
Az elismerés jókora,
Amit kap ő ezért...

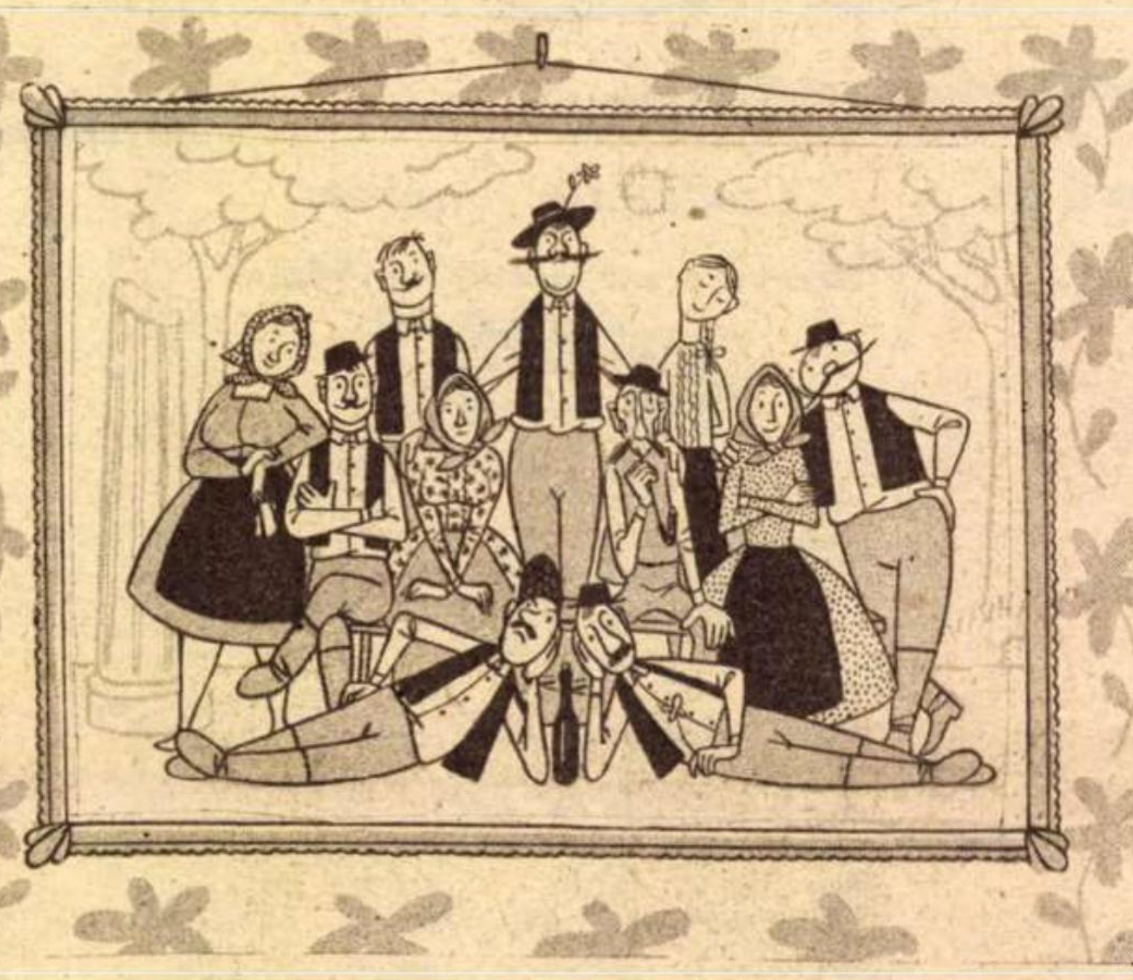
Így járok kézről-kézre én
S minden lapom vacog,
Ha arra gondolok, mi lesz,
Ha egyszer meghalok?

Ha elkopok, ha szétmegyek,
Hisz véges itt a lét, —
Ki tudja bemutatni majd
A „saját" jegyzetét??!!

K. Tóth Lenke

Két pillanatfelvétel

A hidasi termelőcsoportban az elnök ismerőseire és rokonaira támaszkodva kiskirályoskodik.

Családi kép

A téesz vezetősége

VAN ILYEN TÉESZ?

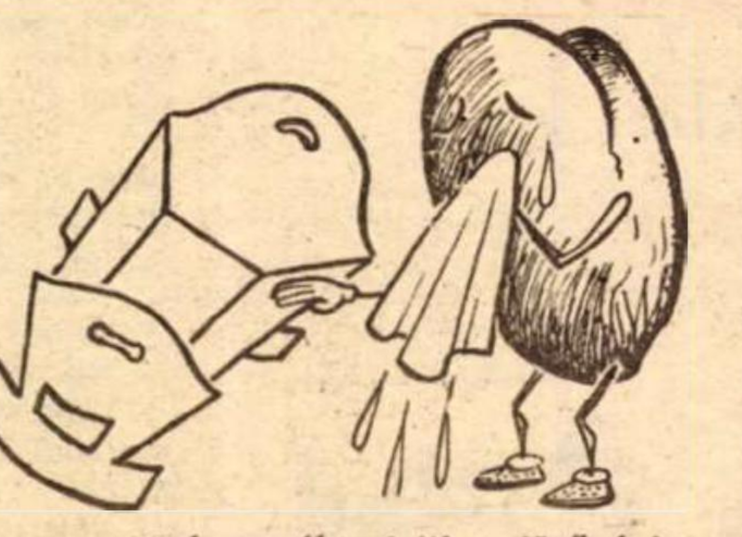
Ahol a téesz vezetősége fukarkodik a szóval és nem törődik a dolgozók nevelésével...

...ott alszanak a munkaterven.

...ott a tagság nem tudja mekkora lesz a jövedelme,

...ezzel veszélyeztetik a jövő évi kenyeret...

...ott nem ismerik a kormányprogrammot, sem az állami kedvezményeket...

...és ettől a passzivitástól az ellenség aktiv lesz!

Fekete micsoda a kirakatban

A napokban a Sztálin-úti „Műszaki bizományi" előtt jártam. Ennek az üzletnek a kirakata egyik kedvenc bámészkodó helyem. Ócska voltmérők, öreg kvarclámpák, kiérdemesült villamos habverők lelőhelye.

Szokatlan nyüzsgést látok a kirakat előtt. Kimeredt szemű, izgatottan suttogó emberek bámulnak valami párját ritkító technikai csodabogarat. Odafurakszom a megbűvölt nézők közé és magam is megbűvölve nézek egy fehér papirra kitett, mintegy nyolc centi hosszú és három centi széles, arany kinai betűkkel ékes koromfekete valamit. Fölötte ott díszeleg csinos számokkal a „valami" ára: ezerötszázhatvanöt forint és hetven fillér.

Pillanatok alatt bent vagyok az üzletben, kérem a kiszolgálót, hogy érdekelne az a fekete micsoda a kirakatból. Kiváncsian rámnéz, aztán a kintmaradt bámészok orra elől beveszi és felém nyujtja:

— Ezerötszázhatvanötforint hetven fillér, — darálja szemrebbenés nélkül.

— Kedves kartársam, mi ez tulajdonképpen? — kérdezem ravaszul.

— Hát kérem, én igazán nem tudom, mi lehet. Nyilván valami régiség. Egyesek szerint örökégő kokszbrikett.

Erre már dühbe gurulok.

— Tudja mi ez kartársam? Megmondom én rögtön. Műszaki dörzstus. Olyan közönséges Kinában, mint nálunk az antracéntinta és fillérekbe kerül. De honnan vették ezt a csillagászati árat?

— Kérem én elhiszem önnek! De az árát nem mi állapitottuk meg, hanem a becsüs. Tessék talán a központhoz fordulni.

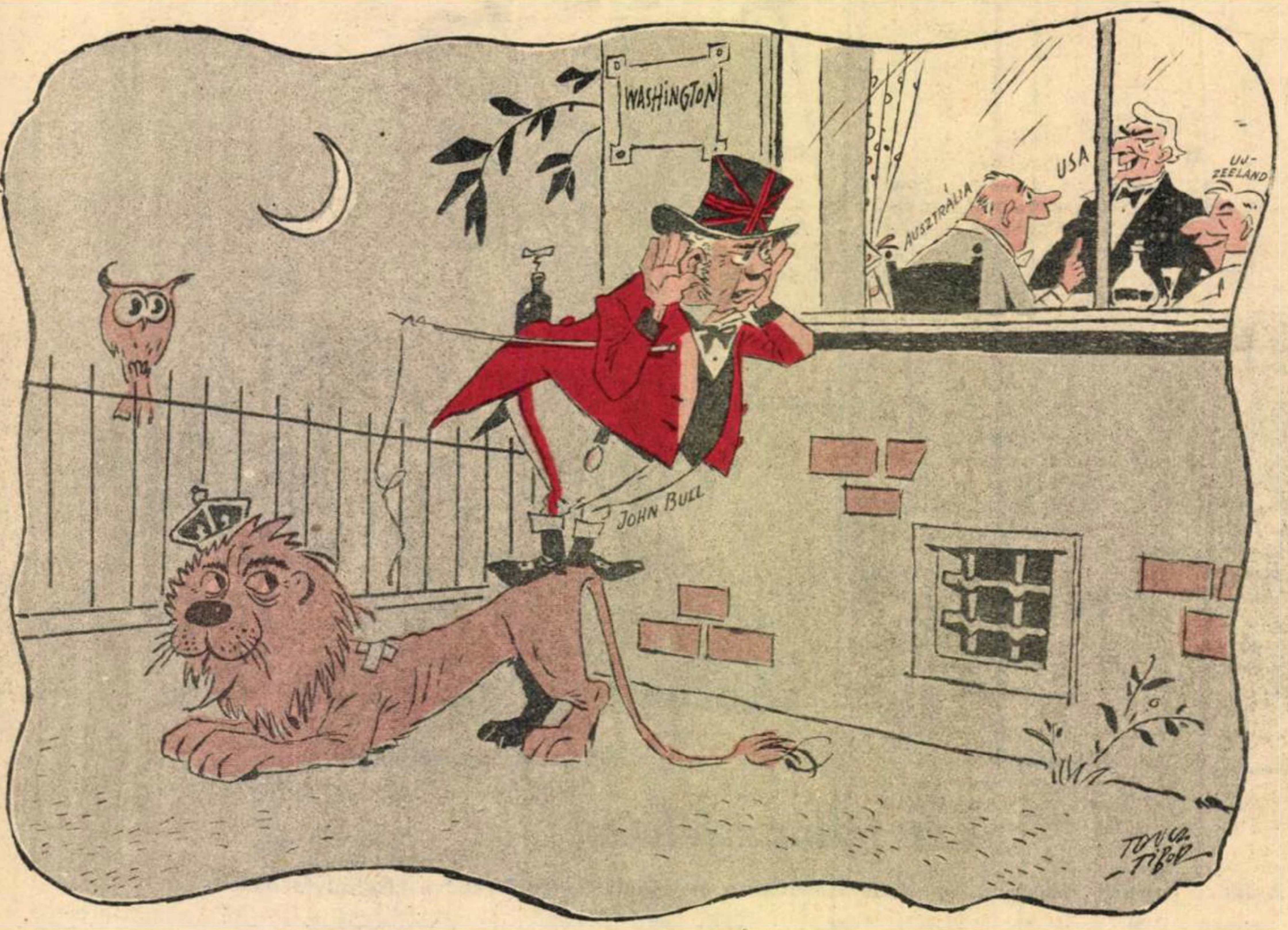
Még aznap délután újra az üzlet előtt vitt el az utam, kiváncsian pillantottam a kirakatba és kerestem a kinai dörzstust. A dörzstus már nem volt ott.

Nyilván megvette a becsüs ezerötszázhatvanöt forint és hetvenért. Nem akarta kompromittálni magát...

Toncz Tibor

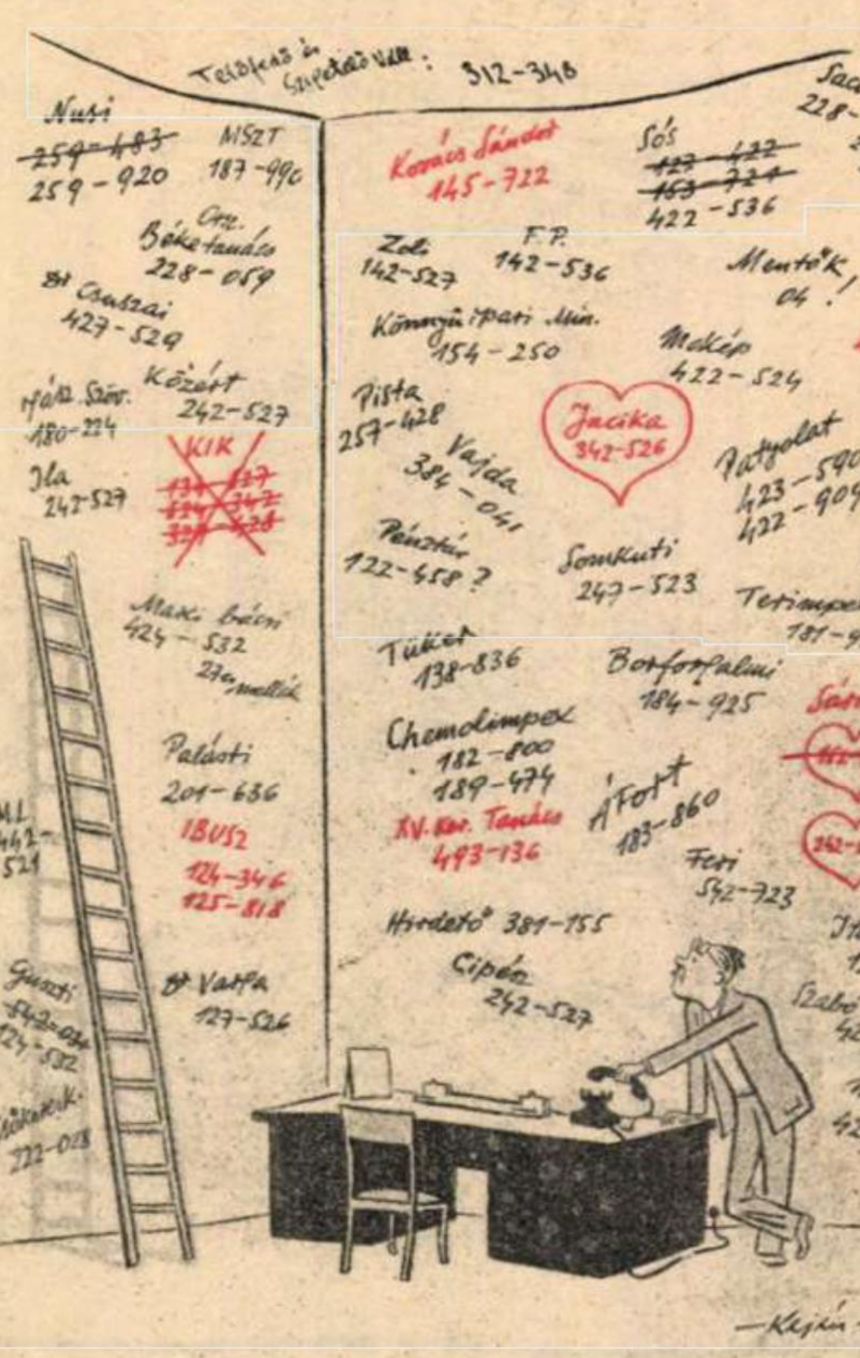
Washingtoni pillanatfelvétel

Angliát ismét kihagyták a csendesóceáni tanácskozásból.

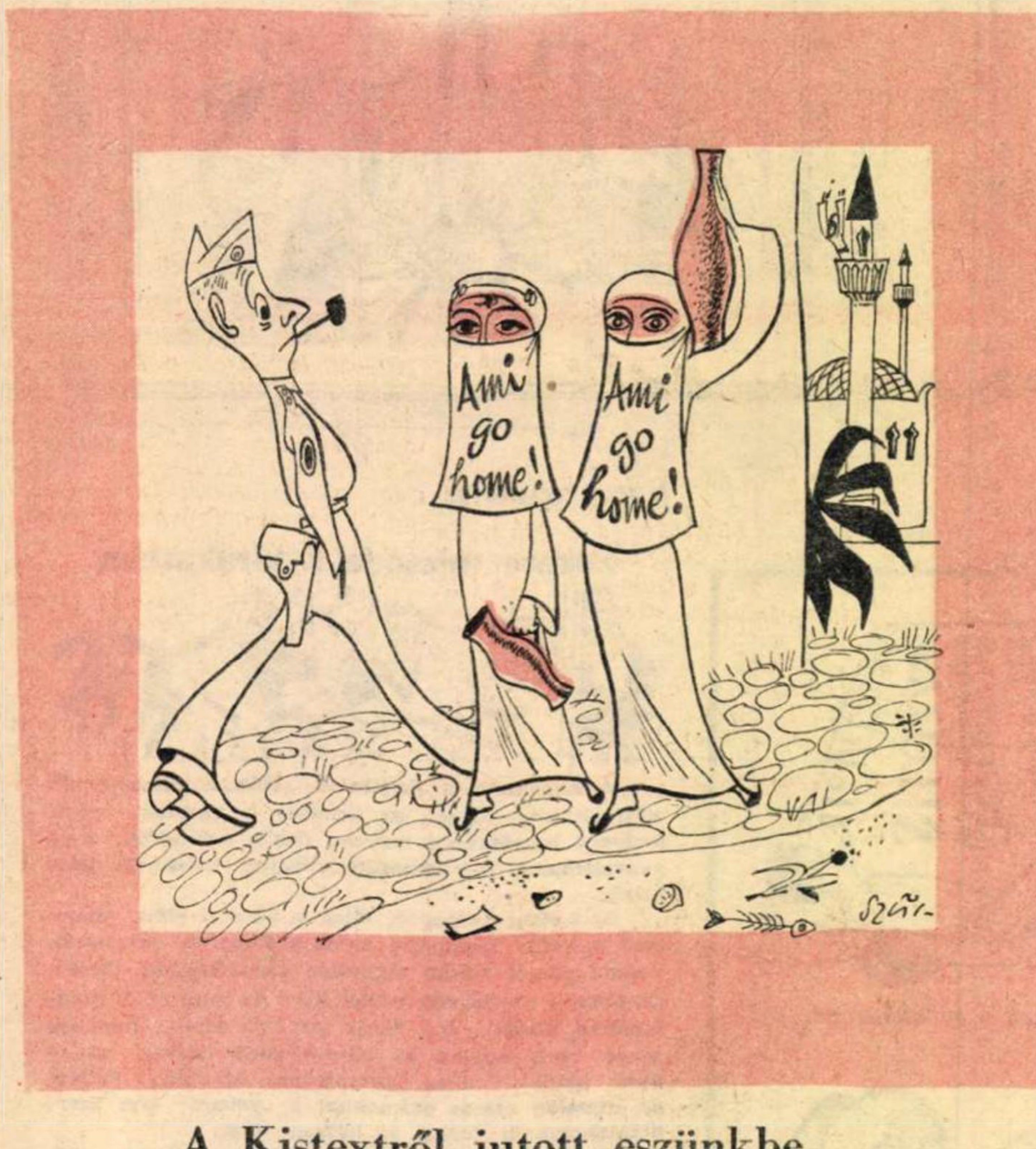
— Akárhogy is fülelek, nem veszem ki, hogy mit döntenek rólam, nélkülem . . .

Nincsen új telefonkönyv

Aki „megoldotta" a kérdést . . .

Az amerikaiak Közel-Keleten sem népszerűek

Csodálatos autóbusz

Megtörtént eset komoly tanulsággal

A dolog úgy kezdődött, hogy az autóbusz megállt a megállónál, noha többen vártunk rá és integettünk neki, hogy álljon meg. Még jel sem ocsudtunk efölötti meglepelésünkből, amikor máris újabb meglepetés ért: a kalauz, nem tudni mi okból, megvárta, amig mindnyájan felszállunk, csak aztán csengette el a kocsit; talán új kalauz volt, még nem ismerte a szokást, vagy talán fiatalember lévén, szerelmes volt, elábrándozott, nem figyelt oda. Mindenki más-más magyarázatot fűzött a dologhoz, egyik sem látszott tökéletesen kielégítőnek. De az utasok is elég különösen viselkedtek. Az a testes fiatalember, aki minden autóbuszon meg szokott állni az ajtóban, fogta magát és a többiek megdöbbenésére egyszerűen bement a kocsi belsejébe; és ezt olyan szenvtelen, közömbös arccal tette, mintha valami hétköznapi dolgot cselekedne. A többiek mintegy elbűvölten követték. Olyan volt a testes fiatalember, mint a hamelni patkányfogó, az utasok pedig mentek utána, mint a hipnotizált gyerekek. Annyira kívül estek a valóságos életen, hogy azzal sem törődtek, hogy szabadon hagyják ezáltal a felszállóajtót és mindenki simán felszállhat. A járókelők megdöbbenve néztek a kocsi után, amely nem dőlt féloldalra attól, hogy mindenki az ajtónál áll: a kocsi belsejében pedig pillanatról pillanatra követték egymást az események, olyan filmszerű gyorsasággal peregtek, hogy alig lehetett követni őket. Felszállt egy anya a karonülő gyermekével és egy fiatalember rögtön felugrott, hogy átadja a helyét. Aztán valaki rálépett a szomszédjának a lábára. Egyideig vitatkoztak rajta, hogy ki a hibás, mert mindkettő magát okolta; végül is kölcsönösen bocsánatot kértek egymástól. A legkülönösebb azonban az volt, hogy nem akart senki elől felszállni és a leszállók közül nem csípett be senkit a túlkorán bezáródó ajtó. Látszott a leszállók arcán, hogy ez szinte hiányzik nekik, de belátják, hogy egy kis gyakorlat után ezt is meg lehet szokni.

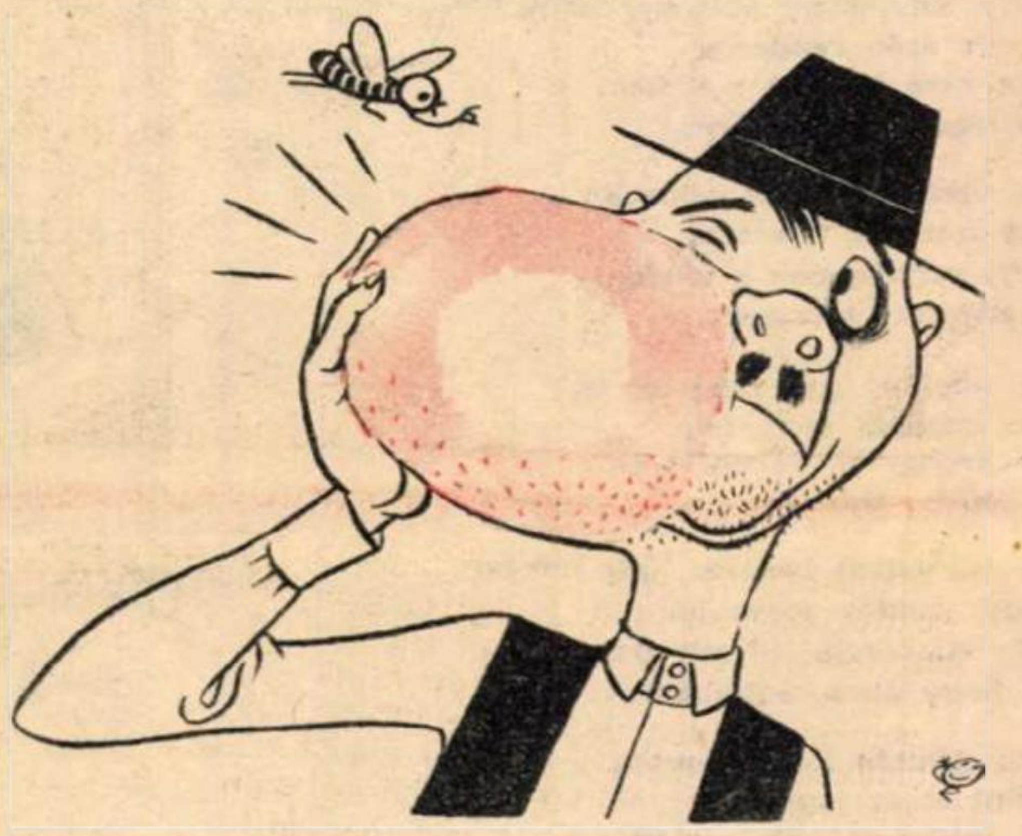
*

Reggel aztán levontam a dologból a tanulságot, amely így hangzik: igaza van a feleségemnek, hogy lefekvés előtt nem szabad dohányozni és meg kell enni egy almát, akkor ilyen kellemeseket álmodik az ember.

(g.)

Csípős figyelmeztetés

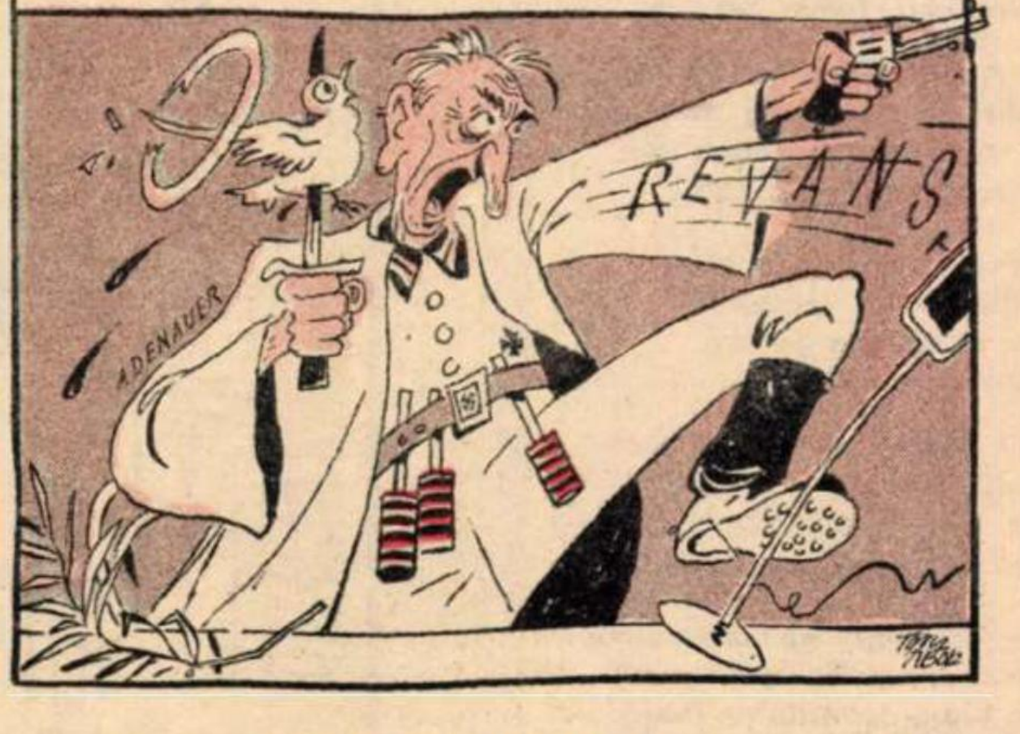
Készüljünk a méhek átteleltetésére!

Álszent a mikrofon előtt

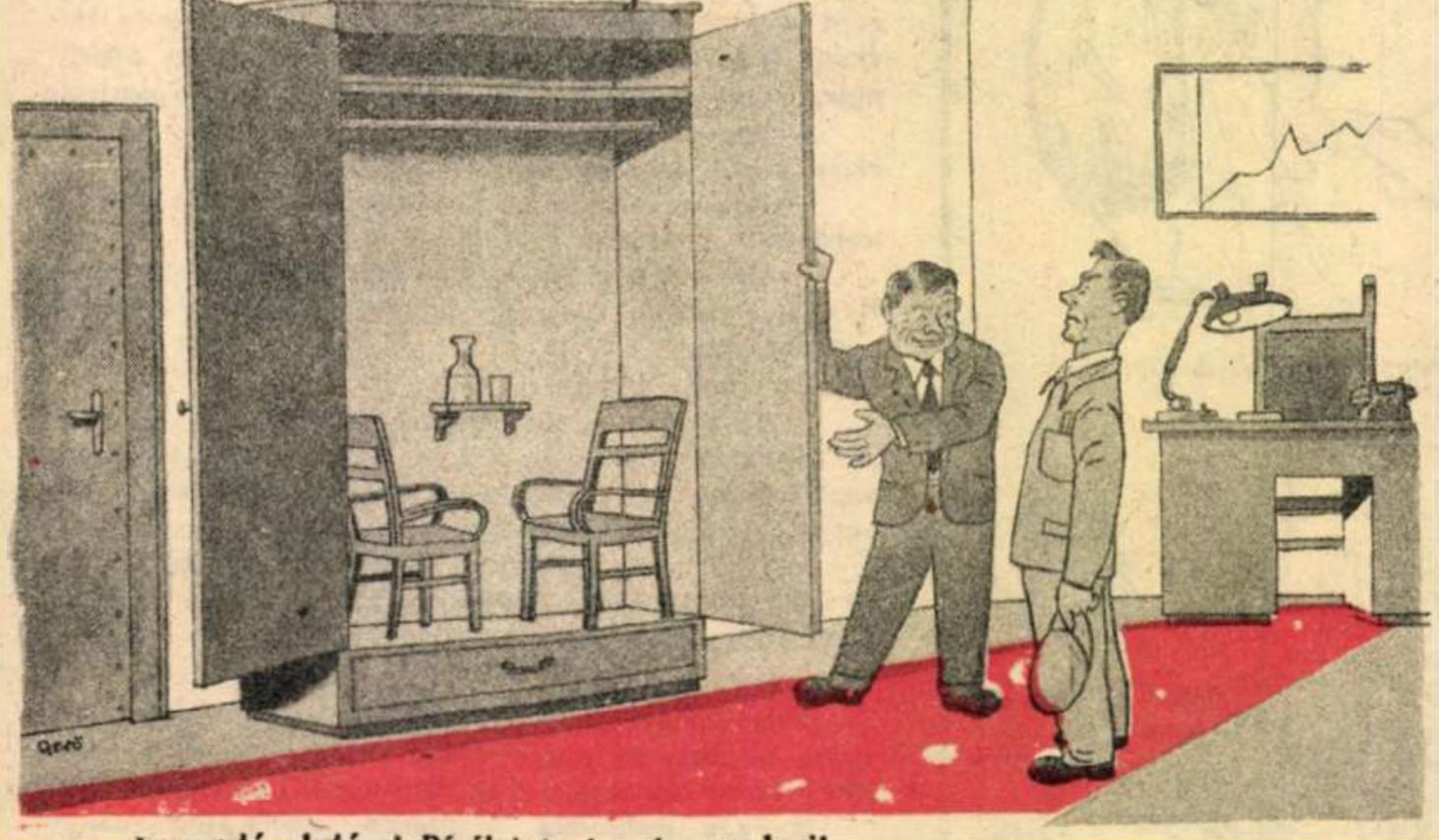

Programm a választás előtt . . .

. . . és a választás után!

A Kistextről jutott eszünkbe . . .

— Igazgató elvtárs! Bírálatot akarok mondani!
— Helyes, fáradjon be ide a szekrénybe, itt nem hallja senki. Tudja, vigyázni kell a tekintélyemre!

Áruházi Útikalauz

Túravezető: Toncz-Vajda

1. Az árleszállítás előtti éjszaka sokszor ilyen helyzetben is festették a lelkes dekorációs felelősök a vidám hírt közlő feliratokat. 2. Az elfoglalt vevő: „Olcsóbb lett a férfikalap? Akkor kettőt veszek, mert sokszor úgy se tudom, hol áll a fejem." 3. A türelmetlen, aki egy kicsit hazudós is: „Kérem szépen, tessék előre engedni, apró gyermekem van — odahaza." 4. A szertelen: „Látod Gizi, most, hogy ennyivel olcsóbb lett a nylon-harisnya, kezdem sajnálni, hogy csak két lábam van..." 5. Anyu: „Ne kiabálj Petike, vettem már neked két Pityu-szeletet!" Petike: „Igen, de ha hármat vettél volna, akkor abból, amit megspóroltunk, vehetnél még egyet!" 6. Egy csinos solymári menyecske a Mártírok-úti Minőség-áruházban: „Ebből vágjon le, lelkem, három métert nekem, aztán rövidesen levághat még vagy ötvenszer hármat, mert ha én ruhát csináltatok belőle, utánam megrendeli az egész falu." 7. Az érdeklődő, aki egy kicsit huncut is: „A csókálló rúzs is olcsóbb lett? És tessék mondani, nem lehetne mindjárt itt kipróbálni?" 8. A leleményes, ámde hiába: „Nem kaphatnám meg itt az árut? Csak öt óra szabad időm van még és a csomagolóban reménytelen a helyzet." 9. Az előrelátó: „És mondja kérem, ha beleömlik a tej és szétkenem benne a Mirelite-málnát, akkor az nem piszkítja össze?" 10. A megértő: „Olcsóbb is lett, meg is kapta, hát hol próbálja ki szegényke, ha nem ott, ahol veszi?" 11. A ruhavásárló, aki tudja, hogy hat hónaponkint ingyen vasalják az áruházban vett ruhát: „Nem, kérem, magamon hagyom, csak vasalja ki nyugodtan... Úgyis szaggat a reumám!" 12. A hitelesített szemmértékű konfekció eladó: „Hm, önnek, asszonyom, nem lesz könnyű készruhát találni, mert felül kettes, alul négyes méret..." 13. A mohó, aki mindent azonnal akar: „Ördög vigye, be kellett volna csomagoltatnom a rekamiét és a konyhakredencet is. Legfeljebb hazafelé nem megyek be a kocsi belsejébe..." 14. Akinek mindig a másik halomból kell: „Jaj drágám, nem ebből, hanem abból ott fenn, hátul, oldalt, középen, alul..." 15. Rádióeladó: „Nem tetszik találni a nyújtott sávot?" Az alapos vevő: „Minden megvan... csak a fejemet nem tudom kihúzni..." 16. Portás: „Kérem szépen, miért tetszik lépcsőt mászni? Nálunk nem ismerik azt, hogy a lift nem működik!" 17. A Budapesti Nagyáruházban láttuk: gyerekek papírrepülőgépekkel dobálták a vásárlókat. Minden eladó szeretettel nézte őket. Elvégre, ők a jövő vásárlói...

B. KRÁTKY: A szervezés nagymestere

Valahányszor egy túlbúzgó szervezővel akad dolgom, a régi világban leszolgált katonaévem egyik főalakja: Potocska hadnagy jut eszembe. Még ma is élénk emlékezetemben él ennek a szolgálati szabályzat emlőin táplált katona-bürokratának híres szénakaszálási beszéde, amelyet egy szombat délután az előtte felsorakozott üteg legénysége előtt tartott:

„Katonák és altisztek! Mint minden évben, ezidén is lekaszálják hazánkban a szénát. Kozák tizedes, ne bámuljon úgy, mint bagoly a nokkedlire! Ez magának is szól! A hadsereg is kiveszi részét ebből a fontos nemzetgazdasági munkából, amiért is ütegünk holnap Záhub községbe vonul, hogy ott a 217-es magaslaton a szénakaszálást eszközölje. Vajjon mit jelent ez, te

Franyásek, vagy hogy a fenében hívnak...? Ez annyit jelent, hogy holnap elmarad a találka a kislánnyal és a vasárnapi összpontosított támadást kivételesen a 217-es magaslat ellen indítod. Mi az az összpontosított támadás? Összpontosított támadásnak nevezzük azt a katonai tevékenységet, mely az egység lehető legnagyobb tűzerejével a parancsnok által kijelölt terület ellen irányul. A különítményt én vezetem. Négy nulla nulla órakor ébresztő. Öt nulla nulla órakor sorakozó. Hat nulla nulla órakor Krupicsek őrmester jelentést tesz, utána indulás. Irány: Záhub község, a 217-es magaslat. Vanyák tüzér egész úton fújja a trombitát. Nem akarok semmiféle tramtaratatát hallani. Lelkesítő trombitaszónak kell harsognia: egy könnyű tüzérségi alakulat vonul. Ha a kijelölt helyre érünk, ott senki sem csinál semmit... — hallja Litenszky őrvezető, ez különösen magának szól — ...önhatalmúlag, hanem bevárja a szénakaszálást elrendelő parancsot. A parancs mint mindig, két részből fog állni: egy tájékoztató részből és magából a parancsból. Ezután az üteg előre meghatározott terv szerint kialakított részlegekre bomlik. Senki se szaladgáljon, mint egy majom a szekerek között! — Ez magának is szól, maga... igen maga ott a második sorban. Ne fészkelődjön, mintha besózták volna! Ne lássak senkit önhatalmúlag a szénásszekérre mászni, erre szolgál a tartalék. Mert hát mi is az a tartalék? A tartalék olyan egység, mely még nem végez harci feladatokat. És most emberek vigyázat, mert most következik a műszaki kioktatás. A szénahányásnál úgy tartjuk a villát, hogy annak nyele merőlegesen álljon a föld felé, olymódon, hogy a villa nyele és a föld kilencvenfokos szöget képezzenek. Mi is a villa, emberek? A villa tárgyak, jelen esetben szénaszálak felszúrására alkalmas eszköz. Ügyeljünk a gereblye szabályos kezelésére is. A tüzér úgy kezeli gereblyéjét helyesen, hogy balkezével a nyél közepét, jobbjával az alsó végét ragadja meg, ezután lassú, ringó mozdulatokkal végighúzza a földön. Mindez szabályos ütemben, mondhatnók ritmikusan történik. Más eljárás szerint gereblyézni tilos. A szénakupacokat rakásokba, a rakásokat boglyákba gyüjtjük. Erre a sorrendre különösen ügyelnünk kell. A boglyákat katonás rendben sorakoztatjuk fel. Nehogy úgy fessen az egész, mint egy falusi körmenet! Amíg nem adok határozott parancsot, hogy: „pihenj", vagy „énekelj!" — senki se danásszon vagy fütyörésszen nekem. Elvárom, hogy a terepen az egész idő alatt a szénabegyűjtés nemes feladatához illő fegyelem uralkodjék. A civil lakossággal a külön erre a célra állított összekötők tartják fenn az

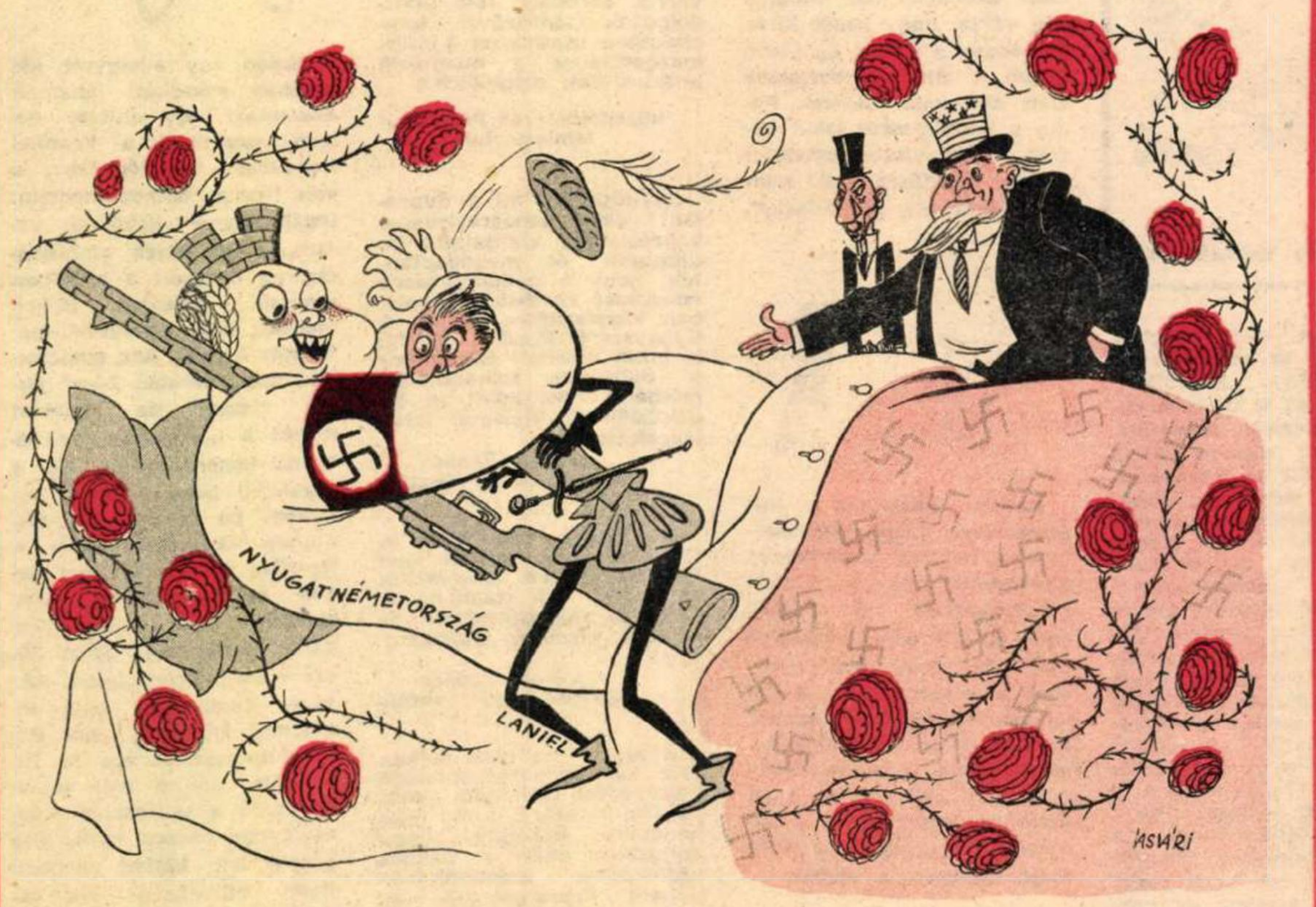

érintkezést. Hallja Kudelka tizedes, aztán semmiféle cicázás a fehérnéppel!... Második üteg, figyelem! Maga csámpás, igen, maga ott a harmadik sorban a negyedik, ne vakarja az orrát!! V...i...i...i...gyázz! Második üteg o...o...o...szolj!"

Szerencsére másnap, vasárnap Potocska hadnagy még a koradélelőtti órákban napszúrást kapott. Felraktuk egy szénásszekérre és 10 nulla nulla órakor már el is szállítottuk a 217-es magaslatról, ahol hála ennek a körülménynek, a szénakaszálás minden zökkenő nélkül, a katonaság és civil lakosság legteljesebb megelégedésére ment végbe.

(Csehből fordította: **Gerényi Tibor**)

Régi mese új változatban

USA (Lanielhez): Na, most már örülhet, felébredt a menyasszony!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Amíg a rendelet eljut odáig...

A fonyódi járási tanácshoz sürgős levélben rendelet érkezik, amelyet azonnal a községi tanácsokhoz kellene kézbesíteni. A rendelet annyira sürgős, hogy, ha tegnap érkezett volna, már akkor is későn lenne. De most végre itt van, hajrá, végrehajtani!

Miseta János elnökhelyettes elvtárs fenntartja magának a jogot, hogy először ő olvasson minden levelet. Olvassa hát el! Majd holnap. Ma sajnos vidéken van.

Másnap megérkezik vidékről. Elolvassa. Átküldi a begyűjtési osztályra. Hajrá, most aztán gyorsan végrehajtani!

A begyűjtési osztály vezetője azonban fenntartja magának a jogot, hogy először ő olvasson minden levelet. Olvassa hát el! Majd holnap. Ma sajnos vidéken van.

A harmadik nap délelőttjén megérkezik vidékről. Elolvassa. Iktatni küldi, aztán ismét elmegy. Iktatják. Leírják egy példányban, hogy minél hamarabb el lehessen intézni, de leírás közben kiderül, hogy előbb a többi osztállyal koordináltatni kell. Utasítást erre csak az osztályvezető adhat, aki már sajnos ismét vidéken van.

A negyedik napon az osztályvezető koordináltatná a rendeletet, azonban a nagy munkatorlódásra való tekintettel ez a fontos művelet egy kissé eltolódik. Délfelé megérkezik az akta koordinálva. Hajrá, most aztán azonnal végrehajtani!

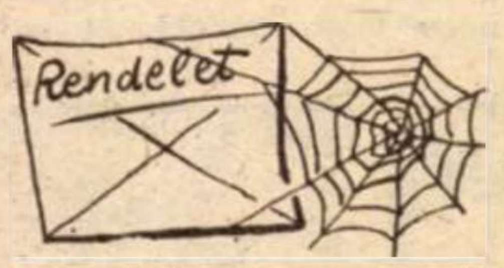
Hohó! Álljunk meg egy szóra! A végrehajtáshoz stencil kell és stencil nincs. Stencil a változatosság kedvéért nem azért nincs, mert vidéken van. Egyszerűen nincs. Holnap érkezik postán.

Megérkezik az ötödik nap és a stencil. Most már mindössze papír hiányzik az elintézéshez és az üdvösséghez. Rohanás Lantos elvtárshoz. Ő a papírfelelős. Lantos elvtárs a stencillel ellentétben az egyhangúság kedvéért vidéken van.

A hatodik napon az egyhangúság fokozása kedvéért még mindig vidéken van.

A hetedik napon van stencil, papír és rendelet, amely már egy héttel ezelőtt is későn érkezett volna a községi tanácsokhoz. Száguldás Csonka elvtárshoz, hogy sok példányban húzza le a rendeletet. Csonka elvtárs mellékfoglalkozása; telefonközpontos. Nincs vidéken. Dolgozik. Ma nem ér rá, majd lehúzza holnap.

Holnap, azaz a nyolcadik napon végre elkészül a rendelet. Alá kell írni. Ki írhatná más alá, mint az osztályvezető? Az osztályvezető azonban ma képtelen aláírni. Hogy miért? Nem kell sokat találgatni. Persze, hogy vidéken van.

Kilencedik nap. Már minden el van intézve. Majd nem. Mert mire borítékba kerülnek a rendeletek, a postázó bezárt. Majd holnap. Holnap...

Eljön a holnap és a rendelet végre vidéken van.

Aztán kezdődik az egész elölről, mert időközben a fonyódi járási tanácshoz sürgős levélben ismét rendelet érkezik...

Országh György

Reggeli jelenet

a Tejvendéglőben, ahol a csészék fülei le vannak törve.

Hozzászólás a „Ludas Matyi“ „borbély“-cikkéhez

Hajvágási rekord

A Dohány-utca és Kertész-utca sarkán lévő fodrászhoz tértem be, hogy hajamat rövidebbre vágassam. Vallatóra fogtak: „Hajvágás? Fejmosás? Borotválás?“ „Csak nyiratkozás!“ — válaszoltam a keresztkérdésekre. „Csak?“ — kérdezte vésztjóslóan. „Csak!!“ — feleltem röviden. Kétes tisztaságú lepedőt kanyarítottak nyakamba. Az órára néztem: pont kilencet mutatott. Mire megszusszantam, a fodrász máris körbenyírt a tarkóm táján. Hirtelen a ritkító olló csattogott a kobakom körül. Most egy szempillantás alatt a fülem mellett le a nyakszirtemig vonalat nyírt jobb- és baloldalamon, majd borotvát rántott elő és megkérdezte: „Hajmosás?“... „Pakkolás?“ „Kölni?“ Nem is válaszoltam, csak könnyeztem, miközben a fülem és nyakam körül zsonglőrködött a borotvával. Aztán egy másodperc tizedrésze alatt lerántotta a nyakamról a hurokként szorító leplet és csak annyit mondott, hogy „Háromhatvan.“ Mikor kifelé támolyogtam, az órára tévedt a szemem: kilenc óra hat percet mutatott. A boszorkányos tempótól csak az EMKE-kávéházban tértem magamhoz, amikor a kiszolgáló a szokott „Jóreggelt“ helyett „Dicsértessék“-kel köszöntött. Felpillantottam a tükörbe: úgy néztem ki, mint egy franciskánus barát. A borbély valóságos tonzurát nyírt a fejemen, mert „csak“ nyiratkozni mertem és nem vettem igénybe más szolgáltatást.

Cs. I.

„KIK“ felelnek egy közeli tömegkatasztrófáért?

Hatan laktunk társbérletben a II. kerület, Baka-utca 5., II. emelet 1. számú lakásban: alulírott György Ferenc feleségével, Talon Antal gépkocsivezető, feleségével és kislányával és Bucsai Erzsébet takarítónő. A lakásért havi 220 forintot fizettünk, pontosan. Két évvel ezelőtt a konyhában lévő vízcsapot valósággal kilőtte a falból a víznyomás. Ebből könnyű következtetni arra, hogy a vízcsap a falban volt, hiszen onnan lökte ki a víznyomás. Félóráig tartott, amíg a házi Niagarát betömtük. Az alattunk lévő lakás mennyezete teljesen beázott. Ha nem tartózkodtunk volna otthon, az átázott mennyezet nem bírta volna ki a méteres vízréteget és leszakadt volna. Mi azonban otthon voltunk és így az alattunk lakók életben maradtak.

Az esetet nyomban jelentettük a KIK-nek, amely csak pár hét mulva jelentkezett. A „szakértő“ megállapította, hogy a csap a falon kívül volt és tekintve, hogy kívül volt, a lakóknak kell megcsináltatni a vízcsapot és a falat. Hiába magyaráztuk, hogy a vízvezetéknek az a része rossz, amely a falban van, mégis egy évig tartott, amíg ezt elismerték. Mintegy félévvel ezelőtt a fürdőszobacsapot is kilőtte a víznyomás. Talon Antal lakótársam szerencsére otthon volt és egy ruhaszárítódróttal sikerült összedrótoznia a visszadugott csapot. Szaladtunk a KIK-hez. Az ügyész kijelentette, hogy az egész házban vacakok a csapok, mind ki kell cserélni, már megszavazták a költségvetést. Néhány nap türelmet kér. Ismét elmúlt két hónap... Közben meglazult a konyhai csapunk dugója is. A KIK végre hivatásos szerelőt küldött, aki betömte a csap helyét. A fürdőszobában bedrótozott csap azonban már inog, s alig várja, hogy ismét kirepülhessen a falból és vízbe fojtsa a KIK gondviselése alatt szenvedő lakókat. Pedig a lakás összes lakói beérik annyi vízzel, amennyi ivásra, mosdásra kell. Nem kell nekik víz „fulladásig“.

Amikor közöltem a KIK ügyészével, hogy életveszélyes a helyzet, sajnálkozva kijelentette, hogy a munkát megszavazták, de nincs pénz. A KIK talán arra gondol, hogy most már kevesebb a veszély, mert a Talon-gyerek két évvel ezelőtt az első balesetnél simán belefult volna a vízbe, azóta nőtt egy kicsit és most majd ha ismét kilövi a víznyomás a csapot, a feje majd kilátszik a vízből.

S. O. S.!

György Ferenc
II., Baka-utca 5.

Lehet valamivel drágább?

Lehet valamivel több? — kérdezi minduntalan a KÖZÉRT-kiszolgáló a vevőtől. Ha valaki tíz dekát kért, legtöbbször tizenkét-tizenhárom dekát visz haza.

A vevők már régen megszokták a „lehetvalamiveltöbb“ kérdést és rendszerint igennel válaszolnak. Vannak óvatosak, akik kilenc deka parizert kérnek, mert akkor a „valamivel több“ és a kilenc deka együttesen pont annyi lesz, mint amennyit az illető vásárolni akart.

Ez jutott eszünkbe, amikor a debreceni Kossuth-utcában egyik ismerősünk a Debreceni Temetkezési Vállalatra panaszkodott.

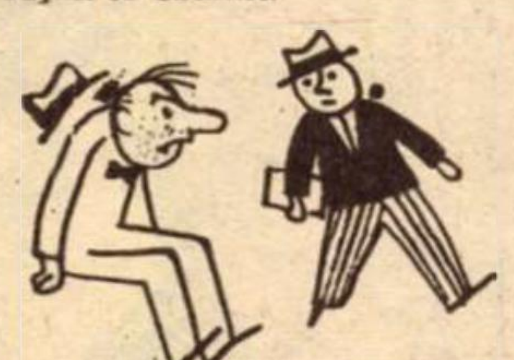
Elmondotta, hogy nagybácsija meghalt és amikor a temetést megrendelte, megkérdezték tőle:

— Lehet valamivel drágább?

A Temetkezési Vállalat ugyanis utasítást kapott arra, hogy emelje pénzügyi tervét. Ezt úgy akarja elérni, hogy igyekszik minél kevesebb olcsó és minél több drága temetést rendezni.

Persze, Debrecenben hamar híre terjedt annak, hogy Rácz igazgatónak emelnie kell a bevételt. Nem mindenki tud arról, hogy ezt drágább temetésekkel akarják elérni. Nem volna csoda, ha a debreceniek kerülnék az igazgatót. A gyengébb idegzetűek idegesen, zavartan üdvözlik. Van, aki elsápad, ha meglátja.

Debrecenben mindenki lelkesen igyekszik hozzájárulni a város felemelt pénzügyi tervének sikeréhez, csak éppen a Temetkezési Vállalat felemelt tervét nem helyeslik. Ha ugyanis Ráczcal találkoznak, akaratlanul is arra gondolnak, hogy az igazgató, aki egyébként kitűnő ember, tehetséges igazgató, mindenáron teljesíteni akarja a tervet — és rájuk is számít.

Hallatlan!

(Az erdőtelki állami gazdaságban szakácsnőnek osztották be a tanfolyamot végzett kultúrvezetőt.)

— Odaégette? Hát ezért küldtük magát kultúrtanfolyamra?

Ludas Matyi elintézte

A „Jegyzetek egy panaszkönyvhöz“ című közleményt kivizsgáltuk és megállapítottuk, hogy a kritika jogos. A Marx-téri Népbüfé vezetője ismertette az üzem dolgozóival a cikk tartalmát és kioktatta őket az ilyen és hasonló hibák elkerülésére.

VI. kerületi Vendéglátóipari Vállalat

A Ferencvárosi-pályaudvarról Soroksár felé utazó dolgozók panaszával kapcsolatban utasítottuk a MÁV-igazgatóságot a megfelelő intézkedések megtételére.

Közlekedési és Postaügyi Minisztérium

„„Tudja ön, mi a Supratan?“ című panaszoslevéllel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk és megállapítottuk, hogy a patkányirtásra vonatkozó rendelkezés valóban kiegészítésre szorul. A Gyógyszerértékesítő Vállalat is hibát követett el, amikor a Supratan felhasználási módjáról nem adott az érdeklődőknek kielégítő felvilágosítást.

Városi Tanács Kereskedelmi Osztály

A Balázs Béla-utca és Szvetenay-utca sarkán lévő FŐZÉRT üzletet áthelyeztük az Üllői-út 117. számú házba és ezzel megszüntettük az említett utcarész eltorlaszolását.

Városi Tanács Kereskedelmi Osztály

A Kiss József-utca sarkán lévő ház emeletén működő közlekedési bemondó rossz példamutatásáról szóló közleményre közöljük, hogy augusztus 24-én a hangos közlekedési bemondó-szolgálatot megszüntettük és csak rendkívüli esetekben használjuk.

Városi Tanács Közlekedési Igazgatóság

Elsősegély

Budán egy elhagyott kis utcában mindkét lábamon összemart egy kutya. Sebem vérzett és a Frankel Leó-utcai Orfi-kórházba, a volt Irgalmasokhoz mentem. Irgalmatlanul közölték velem, hogy nincs ambulancia, az orvosok a műtőben vannak. Délelőtt 10-kor mentem oda. Sebeimből patakzott a vér. Azt tanácsolták, hogy délután 2-kor jöjjek vissza. Be akartam menni a kórházban lévő főorvos ismerősömhöz, de a várakozó betegek nem engedtek be soronkívül. Félájultan vánszorogtam le a lépcsőn. A kapuban egy idegen azt tanácsolta, hogy menjek a IV. kerületi Tanács Dózsa György-út 30. szám alatti rendelőjébe. Bár nagy fájdalmam volt, kiutaztam Újpestre, ahol Palócz igazgatófőorvos és titkárnője, Gönczi Irén intézkedésére a sebészeten elsősegélyben részesítettek. Egy percig sem kellett várnom! Ilyen különbség van az ORFI és a IV. kerületi szakrendelő között.

Szemző Elemérné

Szigorúan titkos

Azt mondom a barátomnak, Csiky Pistának, a népszerű színművésznek:

— Hát akkor mondd meg a telefonszámodat, majd felhívlak.

— Azt nem mondhatom meg, — feleli ő és sajnálkozó kétségbeesés tükröződik az arcán.

— Nem mondhatod meg nekem, a barátodnak?

— Nem mondják meg nekem, a barátodnak — feleli.

Értelmetlenül bámulok rá, mire hosszú mesébe kezd:

— A dolog úgy kezdődött, — meséli —, hogy hat hónappal ezelőtt kérvényt adtam be a Távbeszélő Igazgatóságához, hogy telefonomat cseréljék ki titkos állomásra, ami nem szerepel a telefonkönyvben és változtassák meg a számot is. Főleg az ostoba telefontréfák miatt kértem. Hat hónapig se hang, se hír. — A mult héten aztán egymás után panaszkodnak nekem, hogy hiába hívják fel a lakásomat, senki sem jelentkezik. A filmgyár is hívott, a színház sem kapott összeköttetést. Pedig biztosan tudom, hogy abban az időben otthon voltam, sőt néhányszor fel is hívtam telefonszámokat és azok rendesen feleltek. Itt valami baj van! Kértem a hibabejelentőt. A hibabejelentő pontos volt és előzékeny. Már félóra mulva közölték velem, hogy a telefonomban semmiféle hibát nem találtak. De másnap újra megismétlődtek a panaszok. Mit tehettem volna egyebet, megint a hibabejelentőhöz fordultam.

— Ne válaszolják azt, hogy a telefonomnak semmi baja sincs — mondtam a hibabejelentőnek. — Én magam az utcáról kétszer is felhívtam a 121—593-at és nem felelt.

— De hiszen az elvtárs száma megváltozott.

— Na, ne mondja! Dehát akkor miért nem értesítenek erről? Mondják meg a számomat.

— Sajnálom, — csicsergi a hibabejelentő — nem mondhatom meg, mert a telefonja titkos.

Ebből a válaszból megértettem, hogy végre teljesítették a kérésemet, csak éppen engem nem értesítettek. Felhívtam az osztályvezetőt, aki borzasztóan sajnálta, hogy az értesítést nem kaptam meg. Elnézést kért. Szépeket és kedveseket mondott... Mindent mondott, csak egyet nem, a számomat.

— Nem szabad megmondanom — sajnálkozott.

— Dehát ez mégis csak furcsa! — szakítottam félbe barátom elbeszélését, — hát sohasem fogod megtudni a telefonszámodat?

Csiky arca felderült:

— Ó, az osztályvezető nagyon kedves volt. Kitűnő módot talált rá, hogy megtudjam a számot. Levelet kell írnom a Távbeszélő Központnak. Két tanú aláírásával felhatalmazom őket, hogy Csiky Istvánnal (vagyis velem) közöljék Csiky István telefonszámát. Így aztán majd felhívhatom saját lakásomat.

Bálint Lajos

Kultúrfront

Szatira, vagy nem szatira?

(Folyik a vita Veres Péter „Almáskert“ című novellája körül.)

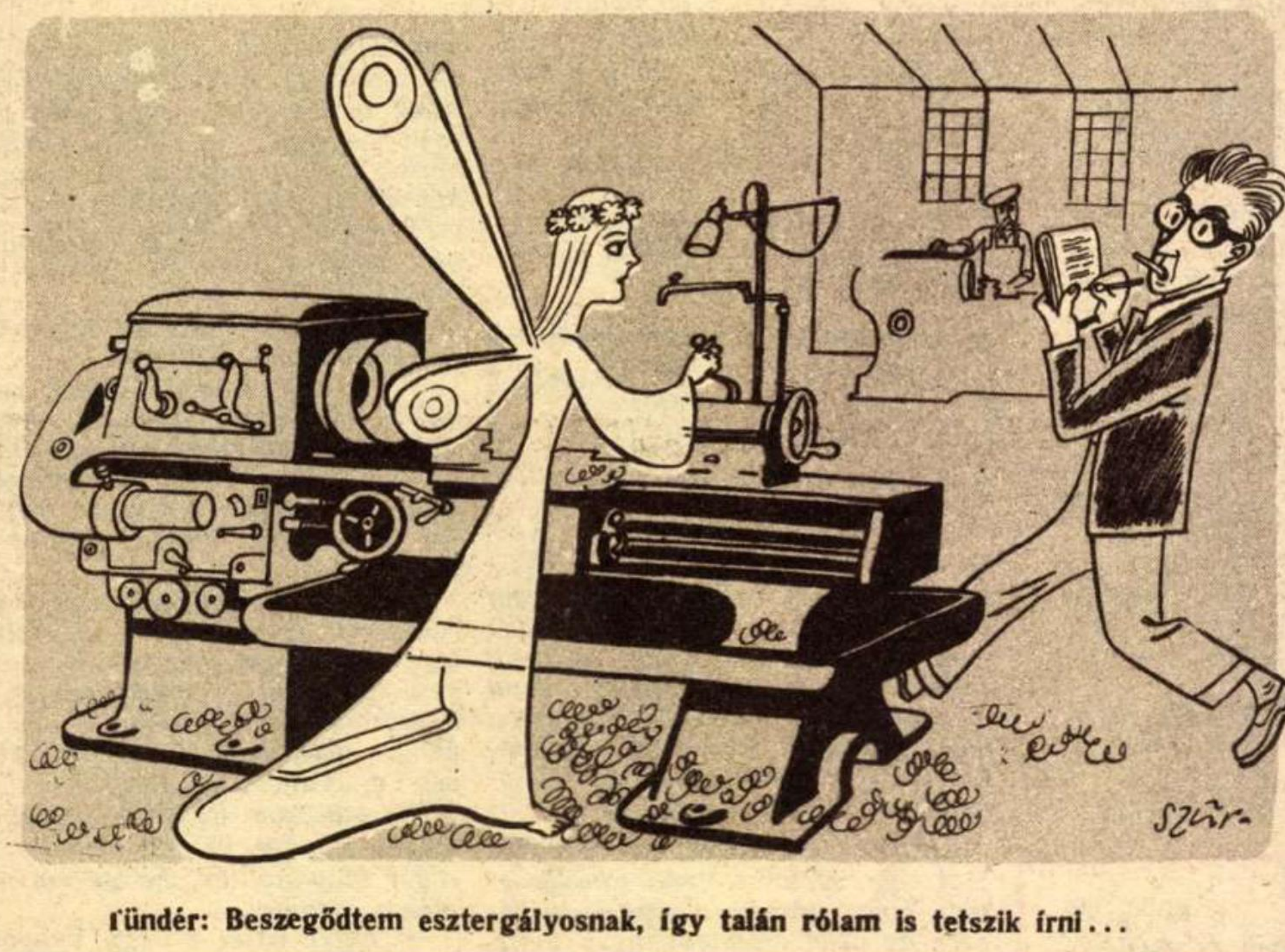
– Mit szól az almáimhoz, Urbán gazda?
– Szépek, csak nem elég szatirikusak...

A bonóc-tréfa vitához

– No, mindjárt kiderül, lehet-e engem percenként pofonvágni?!

Nem írnak mesét a magyar írók

Tündér: Beszegődtem esztergályosnak, így talán rólam is tetszik írni...

> **Ked-**
> **ves olvasó,**
> **te most ezt a szö-**
> **veget elmélyült figye-**
> **lemmel, őszinte érdeklő-**
> **déssel fogod elolvasni, holott**
> **az égvilágon semmi értelme sincs**
> **és csak azért íródott, hogy végre te is**
> **megtudjad, mi is az a formalizmus**

Ó nyájas olvasó...

(Egy kölcsönkönyvtári könyv feljegyzései)

Ó, nyájas olvasó, hidd el, nem mindig vagy te olyan nyájas, mint amilyennek a közhit becéz téged. Hacsak azon az alapon nem, hogy immár egy nyájra való sertés zsírfoltját préselted belém. Mivelhogy igen gyakran úgy olvasol te, hogy miközben kipislogod belőlem a kultúrát, mohó szád egyidejűleg a zsíroskenyeret falja, melyről a zöldpaprika aléltan hull lapjaim közé. Oda se neki, fordítsz egyet, a zöldpaprikából könyvjelző lesz s betűim félkövérre híznak a finom C-vitamintól. Nénikéd viszont a paradicsomot kedveli, melynek cafatjai összekeveredve a már említett zöldpaprikával, ízletes lecsót képeznek hatvanhatodik oldalamon.

Azt hiszed, viccelek? Van is kedvem! Vedd tudomásul, hogy raktak már belém tíz deka sonkát is könyvjelző gyanánt, aztán bennem felejtették, úgyhogy csak a következő olvasó étkezte ki belőlem. Raktak belém szabóollót, pénzt, levelet, fényképet, menetrendet, piaci elszámolást... de nemcsak raknak belém, hanem írnak is. Tizenkettedik oldalam margóján egy aggódó anya a következő intelmeket intézi kétségtelenül nehézfelfogású gyermekéhez:

„A lecsót melegítsd meg és megeheted a húsnak a felét is, a tésztához azonban ne nyúlj!“

A jólnevelt gyerek szót is fogadott, a húsnak csak a felét ette meg, a másik felét belém pakkolta.

Akadnak aztán még nyájasabb olvasók, ezek egyszerűen összevarrják azt a részemet, amit már elolvastak, vagy átbökik egy ronda nagy biztosítótűvel, jó, hogy nem szabnak belőlem egy kétsoros zakót. Egyáltalán: szinte hihetetlen, hogy mi mindenre használnak egy magamfajta árvagyereket, egyszer lepedő alá rakva két hónapig puhították, mert a matrac girbe-gurba volt és a gurbára engem raktak girbének.

De csak velem bántok így, nyájas olvasók, láttam ám én, hogyan becézitek a saját könyveiteket. Azok bezzeg évszámra nem látnak se húst, se zsírt, szépek is, mint a bicsérdisták. Időnkint porolják őket s ha valakinek kölcsön adnak egyet, megesketik az illetőt, hogy ciánozva adja vissza. Igen, nyájas olvasó, ha rádgondolok, néha az az érzésem, hogy csak maszek-alapon érdemes könyvnek lenni.

Pedig nem így van, mert szeretsz te engem, csak megtörsz, az ördög bújjék beléd. Szeretsz, különben

nem vennél ki és nem olvasnál agyon... hát akkor miért nem becsülsz meg jobban? Miért nem gondolsz arra, hogy más is kíváncsi rám... énrám, érted? És nem arra, hogy mit főztetek a mult csütörtökön.

Tudod, mire gondolok, nyájas olvasó? Kerülnél csak egy napra a kezem közé, csak én vehetnélek ki téged valahonnan. Szép sorjában végigcsinálnám veled mindazt, amit te szoktál énvelem. Mindenekelőtt behajtogatnám a szamárfüleidet, aztán tűt böknék a tomporodba, lecsót raknék a hónod alá, kitépném egy-két oldalad és bevarrnám a szádat.

Így adnálak tovább a következő könyvnek, hadd olvasson ő is végig téged, hogy megjavulj és olyan legyél, mint a többi, valóban nyájas olvasó...

(darvas)

Furcsa verseny

„Tanító“ lettem. Sohse hittem volna,
hogy ilyen sok a jó tanító dolga.
A tanulók közül egyik se hitvány,
de mindakettő szorgos, jó tanítvány.
Az egyik a fiam: apát, mamát
mondok neki és mutatom a „pá“-t.
Ő rámnevet és gagyog embermódra,
az ő nyelvén még egyforma a nóta,
s beszél, beszél, most a karomon ül. —
Csak én nem értek éppen gyerekül.

S a versenytárs, kis sárga gombolyag
kékfarkú-fejű, éppen egy falat
kis papagáj, vele vesződöm én
a sok munkámnak csöppnyi szünetén.
Ki tanul meg hát előbb majd beszélni?
Finom cukrot, vagy búzamagot kérni.
Mindkettő hallgat s rákezd a fiam
a papagájra nevetve vígan.
Ő már beszél s a kis madárra bámul, —
s az visszabeszél, de csak papagájul...

Takács Tibor

Plakátok és grafikusok

Az újpesti KIK-nél

– KASSO–MIKES riportja –

A minap V. Lászlóval álmodtam. Ágyam fölé hajolt és igy szólt:

— Tudja kigyelmed, hogy miért nem tudok elaludni, ha a zápor veri az ablakomat?... Azért mert rossz a tetőm és becsurog az eső az ágyamba... A KIK-ben megigérték hogy kijönnek megjavitani, de nem jöttek... Állandóan azzal vigasztalnak, hogy „Fordulj be és aludj! Uram, László király: a zápor majd eláll..."

Sikerült megnyugtatnom, hogy még ebben az évezredben megcsinálják, mire eltünt a balladai homályban...

Ezekután érthető, hogy egy kis gyomoridegességgel mentünk ki az újpesti KIK-hez előbb azonban megfogadtuk, hogy bármi történik is, megőrizzük hidegvérünket.

Éppen fogadóóra volt: a panaszosok szinte egymásnak adták a kilincset és a dühüket. Egy elvtársnő minden panaszt bejegyzett egy nagykönyvbe. Ha már ez megtörtént, akkor csak két eset lehetséges: vagy elintézik, vagy nem. Ha esetleg, netán véletlenül, hogy-hogynem elintézetlenül marad az ügy, akkor az illető panaszos újra elzarándokol a KIK-be, kisirja magát, beirják a nagykönyvbe és akkor megint két eset lehetséges. Ez igy megy mindaddig, amig a panaszkönyves elvtársnő már kivülről tudja a panaszt...

De ez a nagykönyv is csak augusztus eleje óta van divatban. Azelőtt még csak fel sem jegyezték a panaszokat. Igy történhetett meg, hogy az Erzsébet-utca 61. sz. ház lakói másfél éve szaladgálnak panaszukkal a tanácshoz és a KIK-hez, mégsem intézték el az ügyüket. A legmeglepőbb ebben az ügyben az, hogy Almási elvtárs, a műszaki vezető még csak nem is tud erről az ügyről. Hát ez, hogy lehet?

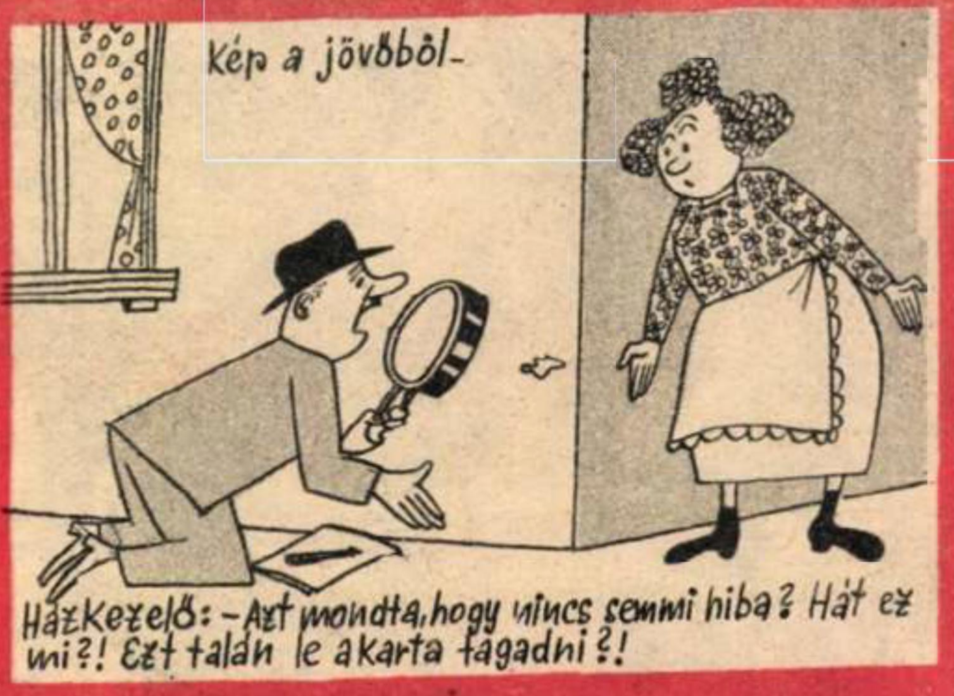
Krámer elvtárs, az újpesti KIK igazgatója elmondotta, hogy a kormányprogramm óta jelentős változás állt be a vállalat munkájában. Többek között a javitóműhely szakmunkásainak a számát nyolcvanról százra emelték és három kerület tatarozó vállalata dolgozik a házak megszépitésén. És ez csak a kezdet...

Krámer elvtárs panaszkodva mondotta, hogy az emberek már annyira megszokták szidni a KIK-et, hogy már akkor is szidják, ha nem érdemli meg, szinte rájár a szájuk...

De mikor fog már végre a dicséretre rájárni a szánk!

„ÉLES" KRITIKA

A Bámexbumfért legutóbbi termelési értekezletén a hozzászólások éppúgy kezdődtek, mint az előző termelési értekezleteken, vagyis sehogy. Hosszú, malaszttal teljes csend után hirtelen felpattant a székéről Tóházi, mintha bolha csipte volna meg és szenvedélyes hangon felkiáltott:

— No, akkor én! — Egy kis szünet után, amely alatt mindenki megdöbbenve bámult a felhevült Tóházira, ideges fejhangon folytatta: — Kritikát, éles kritikát fogok gyakorolni a vállalat vezetősége felett!

Az elszörnyülködés halk moraja futott végig a termen. Az elnök, aki eddig aludt, álmában is megérezte a veszélyt, a morajlásra felébredt és első dolga volt megkocogtatni a vizeskancsót. Az üvegcsörömpölés csak még jobban felajzotta az idegeket. Az igazgató tátott szájjal bámult Tóházira, nem értette a dolgot...

— Igen! — süvöltötte Tóházi, jobbkarját magasra emelve. — Kritikát kell gyakorolni az üzem tisztelt vezetősége felett, mert a helyzet kezd tűrhetetlenné válni, mint ahogy azt Petrolai kartárs mondotta nekem az értekezlet előtt.

Petrolai ijedten felkapta a fejét, amikor a nevét hallotta. Mosolyogva legyintett, mintha azt akarta volna mondani, hogy ugyan nem mondtam komolyan, de aztán amikor látta a rászegeződő tekinteteket, különösen az igazgató szúrós tekintetét, kificamodott arcán a mosoly.

— Mert nincs nagyobb disznóság annál, hogy az igazgatónk kiskirályt játszik... Hogy mennyiben volt igaza Zsigmondi kartársnőnek, amikor ezt állitotta, nem tudom, döntsék el a kartársak... Én csak idézni tudom ezzel kapcsolatban Zimmermann kollegánkat, aki szemétdombnak nevezte el a mi vállalatunkat, olyan szemétdombnak, amelyen az igazgató kartárs, hehe, a kakas... Nos elvtársak, én nem vagyok nyúlszivű, ami a szivemen, az a számon, éppúgy, mint szeretett kolleganőnknek, özvegy Pattantyús Dezsőnének, aki azt mondotta a legutóbbi prémiumosztáskor, hogy kilátszik a mi szeretve tisztelt igazgató kartársunk lólába, mert csak azok kaptak jutalmat, akik jóban vannak az igazgató kartárssal. Nem tudom, mi igaz belőle, de utána kellene nézni ennek az ügynek, ezt követeli Sasné, Pandurkáné és Hegedüs a műszakiból...

Tóházi tűzbe jött, beszéd közben lábujjhegyen szökdécselt, annyira elragadta a kritika heve. Amikor egy nevet kibökött, valaki mindig elsápadt, vagy elvörösödött. Volt, aki bólogatott, volt akinek hangtalanul járt a szája (valószinűleg a védőbeszédét fogalmazta), de sokan lehunyt szemmel, aléltan, pihegve ültek a széken. A hatás irtózatos volt, mintha végiggéppuskáztak volna a termen.

— Ez a helyzet elvtársak! — folytatta Tóházi hadonászva. — Katasztrófális, mondaná Vancák bácsi a portás. De a hibák forrását is meg kell keresni. Seprényi a bérelből megállapitotta, hogy minden hiba a vezetőség lélektelen munkájából ered. Hogy helyesen látta-e meg Seprényi barátunk azt nem tudom, én nem állitanám, de, ha Soós, Kálmánfi, Bodor és Csokrosi kartársak is észrevették már, akkor lehet benne valami, de hogy mi, azt én nem tudom... Talán Sebes kartárs többet tudna mondani, mint én... Ezzel be is fejeztem...

Elégedetten leült és remegő kézzel, mohón egy Harmónia-cigarettára gyujtott, akárcsak ugyanabban a pillanatban Fekete, Nagy és Podlevác kartársak. Aztán odasúgott a szomszédjának:

— Mondd kérlek, milyen voltam?

— Patkány! — sziszegte a kérdezett, aztán vigyorogva hozzátette: — Mondaná a Farkas, a Pusztai és a Papp...

Mikes György

SZÉPTEMBER

Itt van az ősz, de nyár van a szivekben,
Habár a csősz már sárga levelek közt
Botozgat a ligetben...
Kedvem mégis oly vig, mint esküvő
előtt a szép, ifjú aránák,
Hisz' ezt a hónapot hivják az
Idősebb kartársnők nyarának...
A szőlőből bor lesz, fiúk, leányok
most új nótába fognak.
Fákon az almák, — Italboltokban
az orrok lassacskán kipirosodnak...

Szilágyi György

Esetem a műdomborítóval

Egyik este a Rákóczi-úton sétáltam kis családommal. Még a Körúthoz sem értünk, amikor hitvesem megragadta karomat:

— Nézd, új üzlet nyilik itt holnap!

Felpillantottam a megadott irányba, ahol hatalmas cégtábla ékeskedett ezzel a felirattal:

MŰDOMBORITÓ VÁLLALAT
A IV. KER. TANÁCS
KEZELÉSÉBEN

— Mindenesetre fontos lépés már az is — gondolom —, hogy itt a közelben nyilik műdomboritó; nem kell majd ezután kilométereket villamosozni utána. Meg már annyira ráfért a régi holmimra is, hogy műdomboritsák, nem beszélve arról, hogy közeledik feleségem születésnapja, majd innen meglepem valamivel, úgy hatvan forintért.

Ahogy hazaértünk, a tettvágy csak úgy égett bennem. Elhatároztam, hogy már kora reggel ott leszek az üzlet megnyitásánál. Ismerem én, hogy szokott az ilyenkor lenni: hire fut hamarosan, aztán amikor az ember beviszi a műdomboritanivalóját, vagy venni akar belőle — széttárja kezét az eladó: — Sajnálom, talán a jövő héten szíveskedjék benézni, akkorra igértek újat.

Másnap reggel megnyilt az üzlet, én rögtön berohantam és körülnéztem. Művirágok, menyasszonyi fátyoldiszitések, fatörzsfaragvány-emlékek vettek körül. Egy világ dőlt össze bennem. — Ez hát a műdomboritás? — gondoltam keserűen — hiszen ezt elnevezhették volna közérthetőbben is. Mindenesetre jobb név, mint a Kiszerelő Vállalat — vigasztaltam magam.

— Tulajdonképpen mi itt a műdomboritás? — firtattam.

— Itt nálunk nem árulnak semmiféle műdombor cikket — hangzott a meglepő válasz — ez csak a Műdomboritó Vállalat árusitóhelye. A műdomboritást a telepen végzik. Az ott készitett cikkek nem kerülnek ide.

Vásároltam egy műrózsát, műtüskékkel, 15 forintért — garantálták, hogy nem fonnyad el, vizbe sem kell tenni — a szomszédos Illatszerboltban vettem hozzá egy kis üveg rózsavizet, bepermeteztem vele a virágot és hazavittem.

Kis családom izgalma tüstént lelohadt, amikor az álműdombor virágot átnyujtottam. Feleségem fitymálva mondta:

— Ezért adtál ki egy vagyont? Nézd! — és rámutatott az asztalkára, ahol valódi rózsa, valódi tüskékkel, valódi illatot árasztva pompázott. Igaz, hogy csak egy forint volt szálja — mint megtudtam —, de ahogy néztem, úgy éreztem, van olyan jó, mint az én művirágom. Pedig még csak nem is volt műdomborítva...

Tardos Péter

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 267.000.